

Το Μακεδονικό, ο εθνικισμός και το μέλλον της Αριστεράς

του Βασίλη Μορέλλα

Στο Μακεδονικό, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υιοθετήσει πλήρως τα **βασικά επιχειρήματα της ακροδεξιάς**, που ασπάζονται άλλωστε και οι «πατριώτες» αριστεροί ηγέτες. Επομένως, έχει νομιμοποιήσει την ύπαρξη απειλής από κάποιον «μακεδονικό αλυτρωτισμό», όπως και τα **αποικιακού τύπου** αιτήματα να αλλάξει η γειτονική χώρα, μετά τη σημαία της, το όνομά της μαζί με ονόματα δρόμων, αεροδρομίων και μνημείων, να ξαναλλάξει το Σύνταγμα και, τέλος, να αποδεχτεί τα παρεμβατικά δικαιώματα του ελληνικού κράτους στα εσωτερικά της. Με την Δημοκρατία της Μακεδονίας να δέχεται πίεση τόσο από το ΝΑΤΟ όσο και από την Ελλάδα, η Συμφωνία των Πρεσπών σηματοδότησε άλλη μια νίκη για τον ελληνικό εθνικισμό, άλλη μια ταπείνωση για τον μακεδονικό. Αναμενόμενα, συντέλεσε στην **ενθάρρυνση της ελληνικής ακροδεξιάς** που ζητά ακόμη περισσότερες υποχωρήσεις (κανένα όνομα με τη λέξη «Μακεδονία», απάρνηση του μακεδονικού έθνους και της γλώσσας, αλλαγή σχολικών βιβλίων κ.α.) και στην αντίστοιχη **αναζωπύρωση του μακεδονικού εθνικισμού** στο ρόλο του αμυνόμενου και καταπιεσμένου. Επίσης, στην **αποσταθεροποίηση της ΔτΜ** και στον **διχασμό** των πολιτών της, μεταξύ των οποίων, για παράδειγμα, το όνομα της χώρας ελάχιστη σημασία έχει για την αλβανική μειονότητα που έχει αλβανική και όχι μακεδονική εθνική συνείδηση.[1]

Η αντιμετώπιση για το μεγαλύτερο κομμάτι της Αριστεράς έχει κυμανθεί ανάμεσα στην υποτίμηση, την... υπομονή μέχρι να περάσει η μπόρα, από τη μία· και, από την άλλη, στην άγρα ψήφων, κολακεύοντας τον κόσμο των εθνικιστικών συλλαλητηρίων κι επιμένοντας στα περί μακεδονικού αλυτρωτισμού. Οι εξελίξεις διέψευσαν και τα δυο (μη-)σκεπτικά. Πλέον είναι σαφής η επίμονη κεντρικότητα του θέματος. Το Μακεδονικό έχει ήδη

επιφέρει δυο αποχωρήσεις από την ΚΟ των ΑΝΕΛ (Δ. Καμμένος, Λαζαρίδης), τη διάσπαση του ΚΙΝΑΛ και την αναθέρμανση των ελπίδων της ΝΔ για πρόωρες εκλογές. Το ίδιο σαφές είναι η προτεραιότητα της ακροδεξιάς πάνω στη «σοδειά» αυτής της ιστορίας. Κατά τη γνώμη μας, πιο ανησυχητική εξέλιξη είναι οι πρωτοβουλίες της ακροδεξιάς.

Η Συμφωνία των Πρεσπών συμφέρει, εκτός από το ΝΑΤΟ, την ελληνική αστική τάξη. Εξού και η ήπια επικριτική στάση που κρατά πλέον ο Ιερώνυμος [2]. Το ίδιο εξέφρασε δημόσια ο Μιχαλός, πρόεδρος του ΕΒΕΑ και στέλεχος της ΝΔ, λέγοντας ειλικρινώς ότι η Συμφωνία **ενισχύει** τους έλληνες καπιταλιστές-επενδυτές. Η ΝΔ έχει ταξικό συμφέρον υπέρ της Συμφωνίας, αλλά έχει υποτάξει την διαχείριση του Μακεδονικού στον εκλογικό στόχο της. Αυτή η αντίφαση συνεπάγεται ότι η στήριξη της ΝΔ στις εθνικιστικές συγκεντρώσεις δεν είναι τόσο κεντρική όσο το Φλεβάρη, όταν είχε εκδηλωθεί διά στόματος Μητσοτάκη. Επίσης, κάνει κατανοητές τις εσωκομματικές τριβές, όπως και την διαγραφή του Μίχαλου από το κόμμα, αμέσως μετά τις παραπάνω δηλώσεις του.

Στον άλλο πόλο του δικομματισμού, ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να πλασάρεται ως... αριστερή και προοδευτική δύναμη επειδή ακριβώς υπάρχουν αριστερές ηγεσίες (Κουτσούμπας, Λαφαζάνης κ.α.) που τοποθετούνται πιο «εθνικά» και πιο δεξιά από τον Τσίπρα στο συγκεκριμένο ζήτημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ ελπίζει ότι, λίγο με το Μακεδονικό, λίγο με τις υποσχέσεις για (τάχα) διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους ή επαναφορά των ΣΣΕ και του κατώτατου μισθού («ρεαλιστική αντιλιτότητα»), στο τέλος θα συντηρήσει μια σοβαρή εκλογική επιρροή μεταξύ αριστερών και δημοκρατικών ψηφοφόρων, στη λογική του «μικρότερου κακού» ή του αντιδεξιού υπερασπιστή της ομαλότητας... Ίσως καταφέρει να οικοδομήσει και νέες συμμαχίες, π.χ. με το ΠΟΤΑΜΙ που τάχτηκε υπέρ της Συμφωνίας, αφού οι ΑΝΕΛ μάλλον δεν θα επιβιώσουν των επόμενων εκλογών. [3] Για άλλη μια φορά η εγκατάλειψη κάθε ταξικής ανάλυσης από την «παραδοσιακή» Αριστερά δίνει ανάσα ζωής στον πλαστό διπολισμό που προμοτάρουν τα ΜΜΕ.

Όμως, σημαντικό είναι το περιθώριο που ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, καθένας με διαφορετικό τρόπο, αφήνουν στην **ακροδεξιά** για να αναδιοργανωθεί και να απευθύνει μαζικές πρωτοβουλίες με τη μορφή συνεχών συγκεντρώσεων και συλλαλητηρίων. Μάλιστα σε περίοδο που η ΧΑ, βασικός της πυλώνας, είναι στρυμωγμένη δικαστικά. Από την έναρξη των διαπραγματεύσεων για τη Συμφωνία, ο εθνικιστικός χώρος εκμεταλλεύτηκε και υπερθεμάτισε στην κυβερνητική ρητορική περί αλυτρωτισμού. Με τις εθνικιστικές προκαταλήψεις να κυριαρχούν στην κοινή γνώμη [4] και την ενεργή στήριξη της ΝΔ και της Εκκλησίας (αλλά και του πατριώτη, πρώην αριστερού, Μίκη) τα συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα μάζεψαν δεκάδες χιλιάδες το Γενάρη και το Φλεβάρη. Τις βδομάδες πριν και μετά τη Συμφωνία παρατηρούμε φορείς ελεγχόμενους από τη Δεξιά, από δημάρχους μέχρι πολιτιστικούς συλλόγους, σε συνεργασία με μητροπολίτες, ακροδεξιές και φασιστικές οργανώσεις, να διοργανώνουν δεκάδες εθνικιστικές συγκεντρώσεις σε διάφορες πόλεις της χώρας, από τη Λαμία μέχρι την Καβάλα. Σε κάποιες περιπτώσεις πρόκειται «απλώς» για μαζικές ακροδεξιές εξορμήσεις, σε άλλες για αξιοπρόσεκτες διαδηλώσεις, όπως στην Πτολεμαΐδα. Το παράδειγμα είναι ενδεικτικό από την άποψη της διοργάνωσης. Στο εκεί συλλαλητήριο δεν εμφανίστηκαν φασιστικές οργανώσεις, αλλά μόνο η καθωσπρέπει ακροδεξιά και Δεξιά, με ράσα, πολιτικά και σημαίες. Ο δήμαρχος («ανεξάρτητος» δεξιός) έφτασε να ναυλώνει με έξοδα του δήμου (δηλαδή των δημοτών) λεωφορεία που κουβάλησαν κόσμο από τα γύρω χωριά. Η επίμονη καμπάνια των Αρχών μαζί με τα καλέσματα παπάδων και ... εκπαιδευτικών (μέσα στο διδακτικό ωράριο των σχολείων!) κατάφεραν να μαζέψουν πάνω από 2000 στην κεντρική πλατεία στις 6 Ιούνη.

Ειδικά από τα επεισόδια στη συγκέντρωση του Πισοδερίου στις Πρέσπες κι έπειτα, φάνηκε ότι οι συγκοινωνούντες μηχανισμοί δεξιάς-ακροδεξιάς καταφέρνουν να κινητοποιούν τον κόσμο τους στο δρόμο, αποπειρώμενοι μαζικότερα ανοίγματα, με εκλογικούς και οργανωτικούς σκοπούς. Σε επίπεδο στελεχών, αυτό έδειξαν η πρόσφατη απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου Κ.Μακεδονίας για εκστρατεία που θα υπονομεύει τη Συμφωνία από τα δεξιά και η

κοινοβουλευτική στάση της «αντιπολίτευσης», από την πρόταση μομφής της ΝΔ μέχρι την έκρηξη του ναζιστή Μπαρμπαρούση. Σε επίπεδο τοπικών οργανώσεων, οι κινητοποιήσεις βάζουν στο στόχαστρο σύμβολα που λίγοι θα έμπαιναν στον κόπο να υπερασπιστούν. Μέσα σε αυτές οι φασίστες κολυμπούν σαν ψάρια στο νερό. Εδώ είναι ενδεικτικό το παράδειγμα της Θεσσαλονίκης. Η πορεία της 24^{ης} Ιούνη, με αρκετές εκατοντάδες, πέρασε από το αμερικάνικο προξενείο και τα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ, φωνάζοντας και φασιστικά συνθήματα, όπως το γνωστό «στα όπλα να πάρουμε τα Σκόπια». Την επόμενη μέρα, ενθαρρυμένοι φασίστες-χούλιγκαν του ΠΑΟΚ πολιόρκησαν την εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ στη ΔΕΘ. Στις 27/6 καλέστηκε νέα συγκέντρωση στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, από την συνήθη κομπανία, που περιλάμβανε από οπαδούς της ΝΔ, του ΕΠΑΜ και του ΑΡΔΗΝ μέχρι την ίδια χουλιγκάνικη συμμορία. Οι περίπου 50, κυρίως νεολαίοι, φασίστες αποσπάστηκαν από την βασική πορεία και κατευθύνθηκαν εναντίον αναρχικών καταλήψεων. Στο δρόμο επιτέθηκαν σε διερχόμενο μετανάστη, έσπασαν τη βιτρίνα καταστήματος όπου εκείνος κατέφυγε για να σωθεί και τέλειωσαν την μικρή τους σταυροφορία τραυματίζοντας δύο αναρχικούς στο Πολυτεχνείο.

Τέτοια επεισόδια, ενώ δεν ισοδυναμούν με τα χρυσαυγίτικα πογκρόμ και την φασιστική προέλαση του 2011, δείχνουν την επικίνδυνη δυναμική που αναπτύσσεται στο έδαφος των συνεχιζόμενων προβλημάτων διαβίωσης, του απελευθερωμένου εθνικισμού και της πολιτικής κρίσης της Αριστεράς.

Όσοι συμμεριζόμαστε ότι το σκάσιμο μιας επόμενης οικονομικής φούσκας είναι πολύ πιθανό τα επόμενα χρόνια, δεν πρέπει να προεξοφλούμε αυτήν την πιθανότητα ως θετική. Μια νέα Κρίση θα σήμαινε νέα μέτρα και νέο κύμα κοινωνικής οργής ή απόγνωσης. Θα ανάγκαζε το σύστημα σε μεγαλύτερο αυταρχισμό και ενδεχομένως σε συνειδητή ενίσχυση της ακροδεξιάς, της παλιάς ή μιας νέας, ώστε να αποφευχθούν αριστερόστροφες αναταράξεις σαν εκείνες του 2010-2012. Θα έφερνε ευκαιρίες αλλά και κινδύνους για την επαναστατική Αριστερά. Αν τα σημερινά δεδομένα δεν αλλάξουν, οι κίνδυνοι θα ήταν περισσότεροι και οι ευκαιρίες

λιγότερες από ό,τι το 2010. Καθώς σήμερα οι υποκειμενικές συνθήκες είναι πολύ χειρότερες: η προδοσία εκ μέρους της «ριζοσπαστικής Αριστεράς» (του ΣΥΡΙΖΑ), η αποδυνάμωση εργατικών αντιστάσεων και συνδικαλιστικών οργανώσεων, η σύγχυση και αποσυσπείρωση στο χώρο της πολιτικής Αριστεράς. Αν η Αριστερά δεν καταφέρει να βγάλει και να εφαρμόσει συμπεράσματα από την περίοδο των τελευταίων οκτώ ετών, δεν θα ανασυγκροτηθεί πραγματικά και θα διακινδυνεύσει οι σημερινές εθνικιστικές συγκεντρώσεις να γίνουν εικόνες από ένα ακόμη ζοφερότερο μέλλον.

Οι προσπάθειες αντιπολεμικού-αντιεθνικιστικού συντονισμού σε διεθνιστική βάση ξεκίνησαν πριν ένα μήνα. Με αναφορές και στο Μακεδονικό, όπου το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του γειτονικού λαού αποτελεί βάση. Αν και βρίσκονται στα πρώτα βήματα, ως τώρα έχουν αποδώσει την κοινή δήλωση ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Κόκκινου Νήματος-ΟΚΔΕ-ΔΕΑ ενάντια σε πόλεμο, ιμπεριαλισμό, εθνικισμό, αλλά και τις διαδηλώσεις που σχεδιάζονται για τις 11 Ιούλη. Ένας πιο μακροπρόθεσμος σχεδιασμός μάλλον προκρίνεται από όλους ως απαραίτητος. Όστε να υπονομευτεί η δυναμική αλληλοτροφοδοτούμενων, παρακμιακών φαινομένων: οι απόπειρες ανασυγκρότησης ακροδεξιάς και φασιστών, η επένδυση του συστήματος στον εθνικισμό, η υποταγή των συντηρητικών αριστερών ηγεσιών στον τελευταίο.

Τα ζητήματα του εθνικισμού, του πολέμου, των εξοπλισμών και της ακροδεξιάς πιστεύουμε ότι θα έχουν αυξανόμενη βαρύτητα. Με αυτήν την έννοια, είναι ελπιδοφόροι συντονισμοί που απαντούν σε αυτά. Όμως, υπάρχει και κάτι ακόμη πιο ελπιδοφόρο. Η κοινή δράση της Αριστεράς, χωρίς πλαστές πολιτικές ενότητες που αποβλέπουν στις εκλογές, είναι κάτι που πρέπει να αποκατασταθεί ως έννοια, ως πραγματικό νόημα του **ενιαίου μετώπου**. Μιας έννοιας που κακομεταχειρίστηκαν μέχρι σήμερα οι εκλογικές συμμαχίες της Αριστεράς, με πρώτο και πιο μοιραίο τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η αποκατάσταση είναι, αν όχι ικανή, πάντως αναγκαία συνθήκη για την ανασυγκρότηση που πολλοί αγωνιστές αναζητούν εδώ και καιρό.

[1] Δημοσκόπηση του Ινστιτούτου Δημοκρατίας Societas Civilis των Σκοπίων, στα τέλη Γενάρη, έδειχνε ότι οι Αλβανοί της ΔτΜ (25% του πληθυσμού) θα δέχονταν μάλλον κάποιον συμβιβασμό για το όνομα σε ποσοστό 82%, προκειμένου να μπου στην ΕΕ. Ενώ οι εθνικά Μακεδόνες σε ποσοστό 50%. Δημοσκόπηση του Δεκέμβρη (Brima Galup) έδειχνε ακόμη μεγαλύτερο χάσμα (82% και 16% αντίστοιχα). Κάπως έτσι αποτυπώνεται ο σημαντικός διχασμός του μακεδονικού λαού μεταξύ της υπεράσπισης της εθνικής του συνείδησης και του πόθου για οικονομική προκοπή, που –κακώς- ταυτίζει με την ένταξη στην ΕΕ. Η επιθυμία ένταξης στην ΕΕ ήταν πάντα πολύ πλειοψηφική, αλλά μειούμενη από το 2014 ως το 2017 και μάλλον θα υποχωρήσει κι άλλο μετά την υπογραφή της Συμφωνίας και την άρνηση της ΕΕ, στη σύνοδο των ΥΠΕΞ της, να ξεκινήσει φέτος τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις.

Για μια διεθνιστική κριτική της Συμφωνίας, δες και «Πρώτα σχόλια για τη Συμφωνία

Ζάεφ-Τσίπρα»,

<https://www.redtopia.gr/%cf%80%cf%81%cf%8e%cf%84%ce%b1-%cf%83%cf%87%cf%8c%ce%bb%ce%b9%ce%b1-%ce%b3%ce%b9%ce%b1-%cf%84%ce%b7-%cf%83%cf%85%ce%bc%cf%86%cf%89%ce%bd%ce%af%ce%b1-%ce%b6%ce%ac%ce%b5%cf%86-%cf%84%cf%83%ce%af%cf%80/>

[2] Δηλώσεις Ιερώνυμου στις 2/6: «Η Εκκλησία πήρε θέση. Είπε ξεκάθαρα ότι δεν δίνουμε πουθενά το όνομά μας, αλλά δεν είναι έργο της Εκκλησίας...η Εκκλησία δεν κάνει συλλαλητήρια, οι πολίτες εξέλεξαν Βουλή και η Βουλή είναι υπεύθυνη για αυτά. Οι Έλληνες είναι υπεύθυνοι που ψηφίζουν και η Βουλή που διοικεί αυτόν τον τόπο.»

[3] Αν δεν εκτροχιαστούν αυτοί οι υπολογισμοί του, οι εκλογές θα πρέπει να γίνουν πριν την περικοπή συντάξεων και αφορολόγητου, άρα μέσα στο 2018, είτε στο τέλος της τετραετίας, με την ελπίδα οι περικοπές να έχουν... ξεχαστεί.

[4] Σύμφωνα με δημοσκόπηση της Marc στα μέσα Ιούνη, το 73,2% τάσσονταν κατά της χρήσης του όρου «Μακεδονία» στο όνομα της ΔτΜ. Προηγούμενες δημοσκοπήσεις της ίδιας ή άλλων εταιρειών (ΠΑΜΑΚ 2/18, MRB 12/17 κλπ) κατέγραφαν παρόμοια ή υψηλότερα ποσοστά.

Αλληλεγγύη στην τουρκική εργατική τάξη

Ένας υποδειγματικός αγώνας εργατριών:
η ταξική πάλη συνεχίζεται και... στην Τουρκία

του Αλέξη Λιοσάτου

Όπως είδαμε και το τελευταίο διάστημα με το Μακεδονικό και την όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, οι πιο διαδεδομένες αριστερές αναλύσεις στην Ελλάδα, με πιο χαρακτηριστικές αυτές του ΚΚΕ και του Αρ. Ρεύματος-ΛΑΕ, χάνουν τα ταξικά γυαλιά τους όταν αφορά τα «εθνικά θέματα». Στο Μακεδονικό απαίτησαν ακόμα μεγαλύτερη «εθνική» πυγμή από την κυβέρνηση Τσίπρα που επέβαλε ταπεινωτική συμφωνία στο κράτος και τους κατοίκους της Δ.τ.Μακεδονίας. Απέναντι στην Τουρκία επιδόθηκαν στην υποστήριξη διαχρονικών θέσεων του ελληνικού αστικού κράτους, όπως στην υπεράσπιση βραχονησίδων, ΑΟΖ και -επί της ουσίας- πολυεθνικών γεωτρυπάνων. Στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού παρακάμπτουν την ελληνική αστική τάξη που απολαμβάνει τις πλάτες ΕΕ, ΗΠΑ και Ισραήλ, και μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς του «πατριωτισμού» βλέπουν μόνο «σουλτάνο φασίστα Ερντογάν», «Γκρίζους λύκους», νεοθωμανισμό και τουρκικό ιμπεριαλισμό. Είναι αναλύσεις που καθιστούν την ελληνική Αριστερά ουρά του ελληνικού εθνικισμού και επεκτατισμού, δεν συγκρούονται με τις εθνικές-αστικές προκαταλήψεις που διαπερνούν και τα λαϊκά στρώματα και δυσκολεύουν περισσότερο αντί να διευκολύνουν τη σύνδεση με την τουρκική εργατική τάξη.

Την περασμένη Κυριακή ολοκληρώθηκε η εκλογική διαδικασία στην Τουρκία και επαναλήφθηκε το ίδιο φαινόμενο. Οι δυο μεγάλες δυνάμεις της Αριστεράς υποβάθμισαν τη μεγάλη επιτυχία του HDP

να ξεπεράσει το 10% κάτω από πολύ σκληρές συνθήκες καταστολής και αυταρχισμού. Για την Iskra και τον Π. Λαφαζάνη αυτό που είχε σημασία είναι η νίκη Ερντογάν, που αποτελεί «πρόκληση για την Ελλάδα» και που απαιτεί «προοδευτική ανατροπή» για να προστατευτεί η «χώρα» από τους «δουλόφρονες» πολιτικούς,¹ ενώ και το ΚΚΕ περιορίζεται να σχολιάσει τη νίκη του ΑΚΡ (βλέπε σχετικά ρεπορτάζ σε 902 και Ριζοσπάστη) και όχι την επιτυχία ΗΔΡ, και να εστιάσει στα συγχαρητήρια ευρωπαϊκών χωρών και ΗΠΑ στον Ερντογάν – υπονοώντας βεβαίως τη στήριξη αυτών των χωρών στον «σουλτάνο».

Η μεγαλύτερη ίσως υπηρεσία που μπορεί να προσφέρει η διεθνιστική Αριστερά γύρω από τα «εθνικά θέματα» (ελληνοτουρκικά-μακεδονικό) αυτή τη στιγμή στην ελληνική εργατική τάξη είναι να δημοσιεύει τις μάχες της τουρκικής εργατικής τάξης. Για να θυμίσει ότι και στην Τουρκία υπάρχει καπιταλισμός, εργάτες, αφεντικά και ταξική πάλη, να εξηγήσει ότι η μάχη είναι «τάξη εναντίον τάξης» εδώ και στην Τουρκία, ότι εδώ και στη γειτονική χώρα απευθυνόμαστε στις εργατικές τάξεις και όχι σε κυβερνήσεις και αφεντικά, ότι ο δικός μας «πόλεμος» δεν αφορά τον ανταγωνισμό Ελλάδας-Τουρκίας, αλλά Ελλήνων και Τούρκων εργατών σε αλληλεγγύη μεταξύ τους κόντρα στους Έλληνες και Τούρκους καπιταλιστές και το διεθνή ιμπεριαλισμό.

Ως RedTopia-Κόκκινο Νήμα μένουμε ανοιχτοί στη δημοσίευση κάθε σχετικής πληροφορίας για να υπηρετήσουμε όπως μπορούμε αυτή την υπόθεση οικοδόμησης δεσμών μεταξύ των λαών στην ευρύτερη περιοχή.

Στην προκείμενη περίπτωση, εδώ και πάνω από 40 μέρες (από τις 15 Μαΐου) μαίνεται καθημερινά ένας μικρός αλλά σημαντικός ταξικός αγώνας εργατριών σε εργοστάσιο στην Τουρκία, κι ακόμα δεν έχει πάρει δημοσιότητα στην Ελλάδα. Οι εργάτριες σε έναν σκληρό χώρο του ιδιωτικού βιομηχανικού τομέα -και μάλιστα σε έναν πολυεθνικό κολοσσό- τόλμησαν να γραφτούν στο συνδικάτο και να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής κι εργασίας,

αποπειράθηκαν να οργανώσουν απεργιακή κινητοποίηση με τη βοήθεια του συνδικάτου τους, απολύθηκαν, προσπάθησαν να βρουν τρόπους επικοινωνίας και να χτίσουν την αλληλεγγύη με τις εργαζόμενες μέσα στο εργοστάσιο, επιχείρησαν να πάρουν με το μέρος τους τις εργολαβικές εργαζόμενες που μετέφεραν στο εργοστάσιο τα αφεντικά προς αντικατάσταση των απολυμένων. Συγκεντρώνονται καθημερινά έξω από το εργοστάσιο και διεκδικούν συμπαράσταση στον αγώνα τους. Η αφορμή είναι η απόλυση εργαζομένων γιατί έκαναν το «έγκλημα» να γραφτούν στο συνδικάτο. Τα αιτήματά τους να επαναπροσληφθούν οι απολυμένες εργάτριες, να αυξηθούν οι μισθοί, να βελτιωθούν οι εργασιακές συνθήκες. Τα συνθήματά τους: «Το συνδικάτο θα μπει σε αυτό το εργοστάσιο», «Η ενότητα των εργατών θα νικήσει το κεφάλαιο», «Ζήτω η ταξική αλληλεγγύη», «Ενωμένες θα νικήσουμε».

Οι εργάτριες στη Flormar αγωνίζονται με τις μαντίλες τους, χτυπώντας τα ισλαμοφοβικά στερεότυπα που αγγίζουν συχνά και αριστερές αναλύσεις: πίσω από τις μαντίλες και τις προσευχές στα τεμένη, βρίσκεται η εργατική τάξη που δίνει τους δικούς της αγώνες απέναντι στα αφεντικά. Γυναίκες εργάτριες με μαντίλες μπαίνουν σε κίνηση για να διεκδικήσουν ίση αμοιβή για ίση εργασία με τους άντρες συναδέλφους τους. Ο δρόμος του αγώνα είναι ο μόνος τρόπος να χειραφετηθεί η μουσουλμανική (όπως και η χριστιανική) εργατική τάξη, να πετάξει τις μαντίλες και να σταματήσει τις προσευχές. Η ενότητα των καταπιεσμένων των δυο φύλων και η χειραφέτηση των γυναικών περνάνε μέσα από αγώνες τέτοιου είδους.

Οι αγωνιζόμενες στη Flormar δίνουν μια μάχη που πρέπει να έχει και τη δική μας υποστήριξη, για να τα καταφέρουν καλύτερα. Αν δεν νικήσει η εργατική τάξη στην Ανατολή, δυσκολεύουν οι όροι για να νικήσει και στη Δύση – και το αντίστροφο.

Οι εργάτριες καλούν σε μποϊκοτάζ των προϊόντων της πολυεθνικής Flormar και ήδη έχουν πετύχει πλήγμα στις πωλήσεις της.

Μια ενωτική καμπάνια ενημέρωσης έξω από τα καταστήματα της

Flormar και ένα κάλεσμα σε μποϊκοτάζ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη δεν θα ήταν άσχημη ιδέα. Στην πραγματικότητα ένας τέτοιος ταξικός προσανατολισμός είναι πιο αποτελεσματικός, τόσο ενάντια στον Τσίπρα όσο κι ενάντια στον Ερντογάν...



Ακολουθεί μεταφρασμένο άρθρο από την International Socialist League.

«Οι γυναίκες μπορούν να νικήσουν μόνο αν θέλουν!», Υποστηρίξτε τις εργάτριες στην τουρκική Flormar, μποϊκοτάρετε τα προϊόντα της Flormar και της Yves Rocher (Canan Sagar, 14/6/2018)

Η διάσημη εταιρεία καλλυντικών Flormar απέλυσε 120 (κυρίως) γυναίκες εργάτριες από τις δουλειές τους στην περιοχή Kocaeli Gebze της Τουρκίας. Οι εργαζόμενες είχαν αρχίσει να συνδικαλίζονται, εντασσόμενες στο Petrol-İS, το συνδικάτο Εργατών σε εργοστάσια Χημικών και Καουτσούκ στις αρχές του 2018, για να παλέψουν για καλύτερο μισθό και εργασιακές συνθήκες και για να καταργηθεί η μισθολογική διαφορά μεταξύ

των δυο φύλων. Όταν το συνδικάτο «έπιασε» τον απαιτούμενο αριθμό μελών, αναγνωρίστηκε επίσημα από το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, αλλά τότε η Flormar άρχισε να απολύει τους εργαζόμενους που εντάχθηκαν στο συνδικάτο. Αρχικά απέλυσαν 85 εργαζόμενες, και έπειτα ο αριθμός τους έφθασε τους 115, καθώς απολύθηκαν κι άλλοι για την υποστήριξη των απολυμένων συναδέλφων τους! Οι ιδιοκτήτες περιέφραξαν με συρματόπλεγμα το εργοστάσιο και από τη δεύτερη εβδομάδα αντίστασης έφεραν 50 εργολαβικούς εργαζόμενους για να δουλέψουν εκεί.

Οι εργαζόμενες ξεκίνησαν να διαδηλώνουν μπροστά στο εργοστάσιο και οι πράξεις τους έγιναν πρώτο θέμα στις ειδήσεις, ενώ οι διαδηλώσεις εξαπλώθηκαν και σε άλλα εργοστάσια. Μεγάλος αριθμός ανθρώπων στα social media στήριξε την αντίσταση της Flormar, ενώ πολλοί καλλιτέχνες επισκέφθηκαν επίσης τους διαδηλωτές και εξέφρασαν τη συμπαράστασή τους μέσω των σελίδων τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Πολλές εργάτριες μίλησαν για την σκληρή εκμετάλλευσή τους, για το γεγονός ότι δεν έχουν κανένα εργασιακό δικαίωμα.

Η εργάτρια Zuhâl Aktas μίλησε στο τουρκικό BBC και είπε: «Έγινα μέλος του συνδικάτου λόγω των αδικιών που βιώνουμε στο εργοστάσιο».

Άλλη εργάτρια, η Ayse Ozturk, εξήγησε ότι εντάχθηκαν στο συνδικάτο λόγω του χαμηλού μισθού που λαμβάνουν. «Όταν τους παραδώσαμε τα αιτήματά μας, μας είπαν«Τότε να φύγετε! Αν βρείτε καλύτερη αμοιβή, να πάτε εκεί!» Μόλις ανακάλυψαν ότι 120 εργαζόμενες έγιναν μέλη του συνδικάτου, μας έδειξαν την πόρτα».

Η Ayse Guldağ είπε: “Εργάζομαι εδώ επί 11 χρόνια και κερδίζω 1900 τουρκικές λίρες (στοM περίπου 400 ευρώ). **Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας, αλλά ζητάμε από τις γυναίκες να μην αγοράζουν προϊόντα της Flormar για να μας στηρίξουν**”.

Η Nurhan Guler, που εργάζεται εδώ και 15 χρόνια στη Flormar,

δήλωσε: «Όταν άρχισα να δουλεύω εδώ, η εταιρεία είχε μόλις ανοίξει ... η θέρμανση δεν είχε ακόμα εγκατασταθεί και η οροφή του εργοστασίου ακόμα δεν είχε ολοκληρωθεί ... Τότε είχαμε διοργανώσει εκστρατεία και συλλογή υπογραφών καθώς κρυώναμε και θέλαμε να λυθεί το θέμα. Τότε η διεύθυνση μας κατηγορήσε ότι είμαστε τρομοκράτες! Αυτά πριν από 15 χρόνια ... θέλουν να κουβαλάμε κιβώτια που ζυγίζουν 100 κιλά και αυτό έχει προκαλέσει δισκοκήλες σε πολλούς συναδέλφους»

Ένας εργάτης, οTuncay Sonmez, δήλωσε: “Η καταπίεση αυξήθηκε όταν έμαθαν ότι οργανωνόμαστε. Προσπάθησαν να μας διώξουν». Ο Sonmez ανέφερε ότι οι εργοστασιάρχες περιέφραξαν με πανιά το σημείο που πραγματοποιούνται οι συγκεντρώσεις (σ.τ.Μ. πιθανότατα για να αποκόψουν τους διαδηλωτές από το οπτικό πεδίο των εργατών μέσα στο εργοστάσιο καθώς και από τον «έξω κόσμο») και διέταξαν τα οχήματα υπηρεσίας να κινηθούν πάνω στους διαδηλωτές!

“Οι εργοδότες μας φοβούνται και γι αυτό μας προκαλούνε. Έχουν βάλει ακόμη και κάμερες στα δέντρα και μας παρακολουθούν από παντού. Αν προσπαθήσουμε να κάνουμε οτιδήποτε, θα το κομίσουν στο δικαστήριο ως απόδειξη. Ξέρουμε πολύ καλά τι προσπαθούν να κάνουν.”

Η Kosan Cosmetics, στην οποία ανήκει η Flormar, αρνήθηκε να δώσει συνέντευξη στο τουρκικό BBC. Σε μια γραπτή απάντηση στο BBC, η εταιρεία εξήγησε: “Χωρίς καμία νομική βάση και σε αντίθεση με όσα προβλέπει το εργατικό δίκαιο, οι εργαζόμενοι σταμάτησαν να εργάζονται, σταμάτησαν την παραγωγή, ενθάρρυναν τους εργαζόμενους στο εργοστάσιο να προχωρήσουν σε παράνομες ενέργειες και ακόμη και να χρησιμοποιήσουν βία”. Η εταιρεία κατέθεσε επιπλέον ότι “Επιτέθηκαν και χτύπησαν τους συναδέλφους τους κατά τη διάρκεια της απεργιακής κινητοποίησης, και τα γεγονότα αυτά έχουν βιντεοσκοπηθεί”. Ωστόσο, η εταιρεία δεν έχει ακόμα ανταποκριθεί στο αίτημα του BBC να παραλάβει αυτά τα βίντεο-αποδεικτικά στοιχεία.

Το κύριο σύνθημα της διάσημης εταιρείας καλλυντικών Flormar

είναι: “Οι γυναίκες μπορούν να κερδίσουν μόνο αν θέλουν!” Είναι ένα ισχυρό μήνυμα που ενθαρρύνει τις γυναίκες να αγοράζουν καλλυντικά προϊόντα της εταιρείας. Η Flormar είναι μια εταιρεία καλλυντικών με εργοστάσια σε όλο τον κόσμο. Στην Τουρκία ξεκίνησε την παραγωγή το 1970. Είναι πλέον μια από τις κορυφαίες εταιρείες καλλυντικών στον κόσμο. Διαθέτει 650 εργοστάσια σε 250 πόλεις και 104 χώρες και 40.000 καταστήματα λιανικής πώλησης. Ωστόσο, αυτό το άρθρο δεν αφορά τα μεγάλα κέρδη της εταιρείας, αλλά τους εργαζόμενους που έχουν απολυθεί από την εργασία τους και αγωνίζονται εδώ και σχεδόν έναν μήνα (στΜ το άρθρο είναι γραμμένο στις 14/6/2018).

Οι στοχοποιημένες εργάτριες της Flormar χρειάζονται την υποστήριξή σας. Σας παρακαλούμε στείλτε κείμενα αλληλεγγύης και μποϊκοτάρετε τα προϊόντα της Flormar.

Κείμενα αλληλεγγύης αποστείλετε
εδώ: [#FlormarDeğilDirenişGüzelleştirir](https://www.instagram.com/FlormarDeğilDirenişGüzelleştirir)



1. Για παράδειγμα, <https://iskra.gr/%CE%B7-%CE%BD%CE%AF%CE%BA%CE%B7-erdogan-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CE%B3%CE%BA%CE%B7-%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%BF%CE%BA%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE%CF%82-%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%BF/>

Πηγές

<https://internationalsocialistleague.org/women-can-win-only-if-they-want-to/>

https://www.youtube.com/watch?v=MKGy_gVBugU

<https://www.evrensel.net/haber/355419/flormarda-direnis-suruyor-dayanisma-buyuyor>

<https://news.sol.org.tr/flormar-tries-prevent-workers-seeing-each-other-174746>

<https://news.sol.org.tr/flormar-yves-rocher-workers-continue-struggle-174893>

Μετωπική και ανειρήνευτη σύγκρουση με όλα τα μνημόνια

Το συνέδριο της Ομοσπονδίας διεξάγεται εν μέσω της συνεχιζόμενης επίθεσης στα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των λαϊκών τάξεων με αφορμή την οικονομική κρίση και την **επέκταση των μνημονίων και της λιτότητας για δεκαετίες**, μετά και την τελευταία συμφωνία κυβέρνησης-δανειστών.

Η απόφαση του Eurogroup της 22ας Ιουνίου για την μετά τη λήξη

του τρέχοντος προγράμματος περίοδο δεν αποτελεί έξοδο από τα μνημόνια, αλλά «κλειδώνει» το καθεστώς των μνημονίων σε μεσομακροπρόθεσμη βάση με πλεονάσματα 3,5% ως το 2022 και 2,2% μετά το 2022 και ρητή **υποχρέωση να μην ξηλωθεί ούτε ένα μνημονιακό μέτρο.**

Οι νέες περικοπές σε συντάξεις, επιδόματα και αφορολόγητο, το μπαράζ των ιδιωτικοποιήσεων, οι πλειστηριασμοί, εγγυώνται συνέχιση των κερδών των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και παγίωση της φτώχειας και της εξαθλίωσης για την εργατική τάξη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μοιράζει τη φτώχεια, δεν την περιορίζει. Επιβάλλει νέες περικοπές για το λαό, ενώ χαριεντίζεται με το κεφάλαιο. Σε τέτοιες συνθήκες οι πανηγυρισμοί με γραβάτες είναι τουλάχιστον προσβλητικοί.

Για τη Δημόσια Διοίκηση, η απόφαση του Eurogroup προβλέπει την ολοκλήρωση της “αξιολόγησης” των δημοσίων υπαλλήλων και την δρομολόγηση του τρίτου κύκλου κινητικότητας. Επίσης, στο όνομα της «αποπολιτικοποίησης» της δημόσιας διοίκησης προβλέπει ο διορισμός γενικών γραμματέων να πάψει να είναι στη ευχέρεια της πολιτικής ηγεσίας.

Ο ΕΦΚΑ και οι Φορείς Κοινωνικής Πολιτικής διαλύονται συστηματικά. Οι εργαζόμενοι καλούνται να ανταπεξέλθουν με έναν φαύλο κύκλο προβλημάτων και δυσκολιών, σε άθλιες συνθήκες εργασίας, χωρίς επαρκές προσωπικό, χωρίς τις κατάλληλες οδηγίες, χωρίς εξοπλισμό (αναλώσιμα, υπολογιστές, εκτυπωτές κ.α.), χωρίς κλιματισμό και καθαριότητα σε πάρα πολλές περιπτώσεις. Ότι λειτουργεί γίνεται χάρις στο φιλότιμο και τις πατέντες των εργαζομένων.

Οι διοικήσεις και η πολιτική ηγεσία του υπ. Εργασίας δείχνουν εγκληματική αμέλεια, απέναντι σε αυτά που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι, που έχουν ξεπεράσει προ πολλού τα όρια τους. Καθημερινά δεχόμαστε παράπονα και προπηλακισμούς από ασφαλισμένους και συνταξιούχους για την κατάσταση των Ασφαλιστικών Ταμείων και των Φορέων Κοινωνικής Πολιτικής και

δεν προστατεύουν όπως πρέπει τους εργαζόμενους.

Το μόνο που τους νοιάζει είναι η υλοποίηση των μνημονιακών πολιτικών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων!

Ο ΣΥΡΙΖΑ πλασάρει στους ισχυρούς ότι περνάει τα μέτρα που θέλουν και μάλιστα χωρίς αντιδράσεις. Αυτή η κυβέρνηση έχει υλοποιήσει περισσότερα μέτρα από τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις και το ότι δεν έχουν ανοίξει το ζήτημα απολύσεις στο Δημόσιο, οφείλεται μόνο στον επιτυχημένο αγώνα του 2010-2013.

Όμως αν συνεχίσουν να βρίσκουν περιορισμένες αντιστάσεις αργά ή γρήγορα θα επανέλθουν κι άλλα μέτρα. Ήδη το ζήτημα της υποχρεωτικής κινητικότητας στον ΕΦΚΑ πλανάται εδώ και δύο χρόνια στην ατμόσφαιρα.

Το θετικό αυτή την περίοδο είναι ότι συνεχίζεται μαζικά η απεργία-αποχή από την «αξιολόγηση» των υπαλλήλων, παρά την ολοφάνερη προσπάθεια του μνημονιακού προεδρείου στην ΑΔΕΔΥ (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ), να σταματήσουν τον αγώνα των εργαζομένων. Η προσπάθεια της υπ. Διοικητικής Ανασυγκρότησης Γεροβασίλη για άλλη μια φορά να έχει καταπέσει, με την ηλεκτρονική διαδικασία να μην προχωρά και τις άτυπες παρατάσεις και τα ψέμματα να συνεχίζονται.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Απέναντι σε όλα αυτά που βιώνουν οι εργαζόμενοι, η πλειοψηφία της Ομοσπονδίας μας και των περισσότερων συνδικάτων, είναι **ανεπαρκέστατη!**

Δεν προστάτεψαν, όπως έπρεπε τους εργαζόμενους, δεν οργάνωσαν ενημερωτικές διαδικασίες ούτε και πραγματικές-μαχητικές κινητοποιήσεις. Έκαναν μόνο 1 (!) στάση εργασίας και 2-3 συμβολικές καταλήψεις. Η χαρά της κυβέρνησης και των διοικούντων!

Επίσης δεν έδωσαν τη δέουσα προσοχή στην οικονομική διαχείριση και αγνόησαν χρέη συλλόγου με αποτέλεσμα να φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη (για τις δυνατότητες ενός συλλόγου) και κατά συνέπεια και οι οικονομικοί πόροι της Ομοσπονδίας να είναι σε οριακό σημείο.

Οι περισσότερες παρατάξεις έχουν συγκροτηθεί στη βάση του ατομικού συμφέροντος των συμμετεχόντων και της προσπάθειας για ρουσφέτια, προσπαθώντας να αποσπάσουν τις ψήφους των εργαζομένων. Μερικές φορές κάνουν στα λόγια τους αγωνιστές αλλά ποτέ δεν κάνουν κάτι να συγκρουστούν ουσιαστικά με τις αντεργατικές κυβερνητικές πολιτικές.

Τελευταία έχει εμφανιστεί **μία προσπάθεια δημιουργίας νέας παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ στη βάση του κυβερνητικού συνδικαλισμού**, ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο! Ακολουθώντας κατά πόδας την κυβέρνηση, που χτίζει στο δημόσιο μια δική της ιεραρχία και έναν κομματικό στρατό.

Εμφανίζονται διάφοροι με τα λάβαρα του ΣΥΡΙΖΑ και μοιράζουν παντού υποσχέσεις. Άτομα που όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν στο 3% κρατούσαν μόνο για τον ευτό τους την κομματική τους προτίμηση, ενώ διάφοροι όψιμοι Συριζαίοι, παλαιότερα στήριζαν κάποιο άλλο κυβερνητικό κόμμα φυσικά.

ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ ήταν και είναι στην πρώτη γραμμή των αγώνων απέναντι σε οποιαδήποτε κυβέρνηση έπαιρνε αντεργατικά μέτρα. Όλα αυτά τα χρόνια παραμένει πιστή στις αξίες και τις αρχές του γνήσιου ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος, δεν έκανε βήμα πίσω από αυτές και δεν πρόδωσε την εμπιστοσύνη που τις έδειξαν οι εργαζόμενοι. Πολλές φορές προτείναμε οργανωμένες κινητοποιήσεις στην Ομοσπονδία μας, αλλά δυστυχώς απορρίπτονταν από την πλειοψηφία.

Συνεχίζουμε ενωτικά και μαχητικά!

Διεκδικούμε:

– Δημόσιο, Καθολικό, Αναδιανεμητικό, Κοινωνικό Ασφαλιστικό Σύστημα. – Νέες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού – Μονιμοποίηση των ΙΔΑΧ. – Άμεση επανασύσταση του ΟΕΚ, του ΟΕΕ και του ΟΠΑΔ-Στήριξη του ΕΟΠΥΥ και απομάκρυνση των ιδιωτικών εταιριών. – Βελτίωση των συνθηκών εργασίας.. – Ανατροπή της λιτότητας και κατάργηση των μνημονίων.

– Λέμε όχι στο ρατσισμό και τον φασισμό. – Λεφτά για κοινωνικές δαπάνες και δουλειές, όχι για εξοπλισμούς. – Όχι στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ



ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΟΙ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ



ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Το δικαίωμα στην αυτοάμυνα είναι αυτονόητο;

Της Μελίνας Καλφαντή

Για τις 27 Ιουνίου, έχει οριστεί η εκδίκαση της έφεσης για την «Υπόθεση της Κορίνθου», την υπόθεση της 22χρονης Π.Α., σχετικά με την δολοφονία του Ν.Ζ. τον Ιούνιο του 2016 στην Κόρινθο.

Η πρώτη δίκη της υπόθεσης έγινε στις 27 Σεπτεμβρίου 2017 στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο του Ναυπλίου, το οποίο, βρίσκοντας την Π.Α. ένοχη για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, την καταδίκασε σε 15 χρόνια φυλάκιση.

Η 22χρονη κοπέλα βρίσκεται έκτοτε στη φυλακή, περιμένοντας την εκδίκαση της έφεσης, που πήρε αναβολή από τις 13 Ιουνίου, μετά από αίτηση της πολιτικής αγωγής. Με την έφεση η υπεράσπιση της Π.Α. ελπίζει σε μία ελάφρυνση της ποινής.

Η υπόθεση

Η μιντιακή κάλυψη του θέματος της Π.Α. είχε επικεντρωθεί στο ζήτημα της αυτοάμυνας και το περιστατικό περιγράφεται -με ελάχιστες παραλλαγές- ως εξής: η πράξη της Π.Α. τελέστηκε σε συνθήκες άμυνας, όταν ο θανών κινήθηκε παραβιαστικά προς την 22χρονη και τη 17χρονη φίλη της, μια νύχτα που οι δυο τους κάθονταν σε δημόσιο χώρο της Κορίνθου, τον Ιούνιο του 2016. Ο Ν.Ζ. είπε χαρακτηριστικά στη νεαρότερη κοπέλα: «Ξέρω τον μπαμπά σου, τι ρούχα είναι αυτά που φοράς; Θα σας γαμήσω» και κινούμενος επιθετικά προς το μέρος της, έπιασε το στήθος της. Σε μία κίνηση να βγάλει κάποιο αντικείμενο από την τσέπη του, η 17χρονη φοβήθηκε ότι βγάζει μαχαίρι, το είπε στην φίλη της,

η οποία σε άμυνα αντέδρασε πρώτη, έβγαλε το δικό της μαχαίρι που είχε ως άστεγη για αυτοπροστασία και τον χτύπησε στο στήθος, προκαλώντας το τραύμα που οδήγησε στο θάνατό του. Οι κοπέλες έφυγαν τρέχοντας, άφησαν το μαχαίρι είκοσι μέτρα μακριά από τον θανόντα, και καταγράφηκαν από κάμερες μαγαζιού να τρέχουν. Μία μάρτυρας από κοντινό μαγαζί τις κατονόμασε και έτσι η αστυνομία οδηγήθηκε γρήγορα στη σύλληψή τους. Η απόφαση του δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2017 βρήκε την Π.Α. **ένοχη για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, οπλοφορία και οπλοχρησία.**

Το δικαστήριο δεν αναγνώρισε το δικαίωμα της Π.Α. να αμυνθεί. Στην πραγματικότητα μάλλον δεν αναγνώρισε καν ότι υπήρξε σαφής επίθεση. Διερευνώντας προηγούμενες υποθέσεις που σχετίζονται με σεξουαλική και έμφυλη βία, τόσο στο ελληνικό συγκείμενο όσο και διεθνείς, μία τέτοια απόφαση δεν σοκάρει. Σύμφωνα με την πλειοψηφία της δικαστικής αντιμετώπισης περιστατικών σεξουαλικής βίας, αν δεν υπάρχουν σωματικά τεκμήρια βίας, δεν γίνεται δεκτό πως υπήρξε μη συναινετική πράξη. Για οποιονδήποτε όμως, παρακολούθησε τη θάλασσα των **#metoo** που κατέκλυσαν τα social media, οι μη συναινετικές πράξεις είναι πολύ πιο συνηθισμένο φαινόμενο απ' ό,τι αναδεικνύει η νομολογιακή πρακτική.

Η συζήτηση για την άμυνα στην οποία εξαναγκάζονται τα θύματά τους παραμένει πολύ περιορισμένη και οι περιπτώσεις που την έχουν φέρει στο προσκήνιο είναι μεμονωμένες και εντοπισμένες κυρίως εκτός των ορίων της χώρας:

- Το 2016, ο François Hollande έδωσε χάρη στην Jacqueline Sauvage, μία γυναίκα που είχε καταδικαστεί σε 10 χρόνια φυλάκισης, και είχε ήδη εκτίσει τα τρία, γιατί το 2012 πυροβόλησε και σκότωσε τον άνδρα της, που κακοποιούσε εκείνη και τα παιδιά της για χρόνια, σε μία υπόθεση που είχε φέρει το ζήτημα της ενδοοικογενειακής βίας στο κέντρο της γαλλικής, και όχι μόνο, δημόσιας σφαίρας.
- Η Cilem Dogan είχε λάβει θέση φεμινιστικού συμβόλου για χιλιάδες γυναίκες στην Τουρκία το 2015, όταν σκότωσε το

άνδρα της και στη σύλληψή της δήλωσε: «Πάντα οι γυναίκες θα πεθαίνουν; Ας πεθάνει κι ένας άνδρας».

Στην υπόθεση της Κορίνθου, όλα τα προσωπικά αντικείμενα του θανόντα βρέθηκαν πάνω του, πράγμα που δείχνει πως δεν υπήρξε το κίνητρο της κλοπής, για να διαπραχθεί ο φόνος. Το μαχαίρι που χρησιμοποιήθηκε πετάχτηκε δίπλα του, οι κοπέλες έτρεξαν για να φύγουν κάτω από κάμερες, και μπροστά σε ανθρώπους που τις γνωρίζουν. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το κίνητρο, η πρόθεση, η ήρεμη ψυχική κατάσταση, γίνεται δύσκολο να στοιχειοθετηθούν – όλα τα στοιχεία δείχνουν πως οι κοπέλες τελούσαν σε κατάσταση πανικού, πανικός ο οποίος, αν δεν βρίσκονταν σε άμυνα, δεν εξηγείται.



Προκειμένου να αποσαφηνιστεί ο τρόπος που εξελίχθηκε η διαδικασία, μίλησα, μετά την πρώτη δίκη, με την **Ιωάννα Στεντούμη**, τη συνήγορο της 22χρονης, που εκτιμά ότι υπήρξε η παραδοχή πως κάτι συνέβη (αν και δεν προσδιορίστηκε περαιτέρω) ως επίθεση προς τις κοπέλες: «Υπήρχε η παραδοχή πως το θύμα έκανε κάτι παραπάνω, είπε κάτι παραπάνω, είχε πει και λίγο παραπάνω... Αποδέχτηκαν με ένα τρόπο ότι κάτι μεσολάβησε, γιατί αλλιώς δεν θα είχαν δεχθεί το ελαφρυντικό των μη ταπεινών αιτίων. Μιλάμε για ανθρωποκτονία. Το αγαθό της ανθρώπινης ζωής είναι το ανώτερο αγαθό που έχει ο κάθε άνθρωπος. Το να αφαιρείται αυτό και ταυτόχρονα να δίνεται το ελαφρυντικό των μη ταπεινών αιτίων είναι με ένα τρόπο ενδιαφέρον. Στην ανθρωποκτονία δεν δίνεται ούτε εύκολα, ούτε συχνά, αυτό το ελαφρυντικό».

Στην αγόρευσή της η εισαγγελέας ισχυρίστηκε πως, λόγω του βίαιου περιβάλλοντος από το οποίο προέρχεται και των συνθηκών της ζωής της, η κατηγορούμενη δεν μπορεί να αντιληφθεί την **αξία της ανθρώπινης ζωής** όπως άτομα άλλου μορφωτικού και κοινωνικού επιπέδου και πως δεν σέβεται την ζωή μπροστά στο ένστικτο επιβίωσης: Τα **μη ταπεινά αίτια** εξηγήθηκαν με αυτή τη αιτιολόγηση, ότι η κατηγορούμενη έδρασε βάσει του δικού της

αξιακού κώδικα, που δίνει προτεραιότητα στο ένστικτο επιβίωσης.

Προκειμένου να γίνει αντιληπτή η σημασία κι η αντιμετώπιση του περιστατικού, δεν γίνεται να ληφθεί υπ' όψιν μόνο το αποτέλεσμα (ο θάνατος του 46χρονου) ή μόνο η αιτιολόγηση εκ μέρους της κατηγορούμενης (η σεξουαλική επίθεση). Οι συνθήκες που περιέβαλαν το όλο περιστατικό έχουν σημασία: «Η κοπέλα κατέθεσε από την αρχή ότι απειλήθηκαν, εξυβρίστηκαν. Υπήρξαν κάποιες κινήσεις, θωπείες, υπήρξε ένα τράβηγμα μαλλιών δικών της. Σε όλο αυτό το κλίμα τρομοκρατήθηκε. Το περασμένο της ώρας, ένας άνδρας σωματώδης, σε κατάσταση προχωρημένης μέθης. Δύο κοπέλες, μικροκαμωμένες, η μία ανήλικη. Τις πλησιάζει απειλητικά σε μία στιγμή που δεν είναι κανένας τριγύρω. Η εντολέας μου είχε καταθέσει ότι υπήρχαν άλλες τρεις κοπέλες εκεί κοντά τις οποίες είχε πάει να παρενοχλήσει ο θανών. Εκείνες φύγανε και αυτός ακολούθησε αυτές τις δύο, που προσπάθησαν να απομακρυνθούν. Είναι λογικό σε αυτές τις συνθήκες οι κοπέλες να φοβηθούν και να θεωρήσουν ότι βρίσκονται σε κατάσταση άμυνας. Πραγματικά θεώρησαν ότι θα έβγαζε μαχαίρι. Είναι αλλιώς να σου επιτίθεται κάποιος όταν είσαι μέσα στο μετρό και είναι γύρω σου άλλοι δέκα άνθρωποι (που συνήθως δεν συμβαίνει έτσι), είναι αλλιώς να σου επιτίθεται όταν γυρίζεις σπίτι (και νιώθεις ότι είσαι αρκετά κοντά και προλαβαίνεις να φτάσεις), **είναι αλλιώς όταν δεν έχεις σπίτι**. Είναι αλλιώς αν είναι τρεις η ώρα το πρωί, αν περνάει κόσμος. Όλα αυτά επιδρούν στον τρόπο με τον οποίο θα εκλάβει κανείς τον κίνδυνο».



Το δικαίωμα στην αυτοάμυνα

Η φεμινιστική διεκδίκηση να αναγνωριστεί το δικαίωμα στην αυτοάμυνα, δεν σημαίνει πως η κοπέλα σκόπευε να έχει η πράξη της το αποτέλεσμα αυτό. Σύμφωνα με τη συνήγορό της, η κοπέλα

εξ αρχής έλεγε πως λυπάται πολύ για ό,τι συνέβη και ευχόταν να μην είχε συμβεί. Δεν είναι αυτό όμως που έκρινε τελικά το δικαστήριο: «Έχει σημασία η διαφορά, από το αντιδρώ βίαια, μέχρι το έχω το δόλο, δηλαδή τη συνειδητή απόφαση να διαπράξω ανθρωποκτονία, να αφαιρέσω μία ζωή», εξηγεί η Ιωάννα Στεντούμη. «Δεν προσπάθησε να διαφύγει. Στο σπίτι της τη συνέλαβαν. Ψυχολογικά είναι πολύ επιβαρυσμένη, έχει πάθει πολλές κρίσεις πανικού στη φυλακή, έχει καταθέσει πως έχει προσπαθήσει να κόψει τις φλέβες της, τις έχει κόψει δύο φορές... είναι φανερό πως είναι ένα άτομο το οποίο υποφέρει».

Η πολιτική αγωγή, που υποστήριξε την πλευρά του θανόντα, βασίστηκε στο επιχείρημα πως, ακόμα κι αν υπήρξε παραβιαστική συμπεριφορά και γίνεται δεκτό ότι προηγήθηκε λεκτική κακοποίηση και εξύβριση, η αντίδραση της ανθρωποκτονίας είναι αναντίστοιχη.

Η γραμμή υπεράσπισης εξήγησε πως **μία σεξουαλική επίθεση δεν ξέρει κανείς πώς θα προχωρήσει**: «Δεν είναι κάτι που σταματάει, να ξέρεις ότι ο άλλος θα μείνει στη θωπεία, θα μείνει στην προσβολή, στο τράβηγμα των μαλλιών ή του χεριού. Δεν ξέρεις πού θα σταματήσει. Οπότε, όταν φοβάσαι, εκείνη την ώρα με κάποιο τρόπο θα αμυνθείς. Ψυχολογικά, οι αντιδράσεις των θυμάτων κατηγοριοποιούνται σε τρεις: **fight, flight or freeze**. Παλεύω, φεύγω ή παγώνω. Στις περισσότερες υποθέσεις περιστατικών βιασμού ή γενικά σεξουαλικής επίθεσης που έχω χειριστεί, τα θύματα στη μεγάλη τους πλειονότητα παγώνουν. Μπορεί επίσης να προσπαθήσουν να ξεφύγουν, αν δουν ότι έχουν τη δυνατότητα. Μπορεί όμως και να αντεπιτεθούν. Εδώ είναι που έρχεται το κομμάτι της άμυνας. Νομικά, ο όρος είναι άμυνα, όχι αυτοάμυνα...».

Η βαρύτητα του να αναγνωριστεί το ότι πράγματι επρόκειτο για άμυνα εντοπίζεται στο γεγονός πως, στην περίπτωση αυτή, η κατηγορούμενη αθώνεται. Για την Ιωάννα Στεντούμη, είναι κατανοητή η δυσκολία να γίνει αυτό αποδεκτό απ' το δικαστήριο, όταν υπάρχει ένα άτομο που έχει αποβιώσει. «Αν θεωρηθεί ότι είσαι σε άμυνα, θεωρείται ότι δεν έπραξες άδικα και δεν

τιμωρείσαι. Αν πάλι υπερέβης τα όρια της άμυνας από **φόβο και ταραχή**, η πράξη σου παραμένει άδικη, αλλά μένεις ατιμώρητος. Στην περίπτωση που αναγνωριστεί η νομιζόμενη άμυνα, το «νομίζω ότι κάποιος έχει όπλο, αλλά δεν έχει», τότε μπορεί να κατηγορηθείς για φόνο εξ αμελείας. Ο φόβος και η ταραχή είναι ένα στοιχείο που θεωρώ ότι θα έπρεπε να έχει αξιοποιηθεί διαφορετικά. Σε αυτό το στάδιο αναδείχθηκε ότι μιλάμε για ένα παιδί που έχει βίαια βιώματα, τόσο βίαια που προτιμάει να κοιμάται στο δρόμο από το να κοιμάται στο σπίτι του. Είχε άλλες κοινωνικές εμπειρίες και μία έντονα βίαιη κατάσταση δεν θα της ήταν ξένη, γι' αυτό το λόγο ήταν πιο λογικό να τρομοκρατηθεί σε τέτοιο βαθμό». Το δικαστήριο όμως, δεν αναγνώρισε καν ότι επρόκειτο για νομιζόμενη άμυνα.



Η έμφυλη βία δεν είναι ένα φαινόμενο που περιορίζεται σε ανθρώπους με τόσο κατάφωρα βίαια βιώματα. Ένα τέτοιο περιστατικό θα έκανε κάθε γυναίκα να νιώσει ανασφάλεια, φόβο και καμία δεν μπορεί να προκαταβάλει αντιδράσεις, όπως και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποιος είναι ικανός για μία σεξουαλική επίθεση.

Η πολιτική αγωγή, περιγράφει η Ιωάννα Στεντούμη, έκανε επίμονες ερωτήσεις για το τι μουσική άκουγε ο θανών. «Για να πάρουμε την απάντηση ότι άκουγε **τζαζ**. Γιατί αν άκουγε λαϊκά, ανήκει στο προφίλ του βιαστή ή του κακοποιητή, ενώ αν ακούει τζαζ, ας πούμε, είναι μία κουλτούρα παραπάνω; Είναι αυτά κριτήρια; Σε μείζονα κοινωνικά ζητήματα, όπως είναι η βία κατά των γυναικών, δεν μπορείς να απαντάς ούτε στερεοτυπικά, ούτε με αφορισμούς: «αυτός δεν θα το έκανε γιατί ήταν έτσι, αυτή θα το έκανε γιατί ήταν έτσι». Αυτό είναι ένα ευρύτερο κοινωνικό ζήτημα: Πώς διαμορφώνεται μία σεξουαλική διαπαιδαγώγηση και μία σεξουαλική κουλτούρα. Θεωρείται πως ένας άνθρωπος δεν προσβάλλει το άλλο φύλο, όταν πλησιάζει απειλητικά μια κοπέλα; Δεν γίνεται να θεωρείται νορμάλ να περπατάς στο δρόμο και ο άλλος να σου μιλάει χυδαία, να σου λέει τι θα σου κάνει, να

σου περιγράφει τι θα σου κάνει – οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να τιμωρείται, να τιμωρείται για να διαπαιδαγωγείται και να διαπαιδαγωγείται για να μη χρειάζεται να τιμωρηθεί. Πρέπει κάποια στιγμή να μη χρειάζεται να το λέει ο ποινικός νόμος».

Ο τρόπος που αντιπαρατίθεται η προσωπικότητα και το ποιόν του θανόντα με το ποιόν της κατηγορούμενης υπερβαίνει το απλώς έμφυλο. Αναδεικνύει ζητήματα ταξικά, και ρατσιστικά: «Είναι άνθρωπος με ειδικές ανάγκες στην πραγματικότητα, άνθρωπος περιθωριοποιημένος, φτωχός, άστεγος, κακοποιημένος και σε όλα αυτά έρχεται ένας άνθρωπος και του επιτίθεται. Στο αφήγημα της πολιτικής αγωγής δεν υπήρχε ένα άλλοθι για το γιατί το έκανε. Δηλαδή ή θα πούμε πως ήταν ένα βίαιο άτομο που της ήρθε ξαφνικά και τον μαχαίρωσε – το οποίο όμως δεν έχει προκύψει γιατί ήταν ένα άτομο 22 χρονών που ζούσε στο δρόμο και παρ' όλ' αυτά δεν είχε καμία εμπλοκή με το νόμο ποτέ, δεν είχε κάνει τίποτα. Κάτι μεσολάβησε. Αν δεν μεσολάβησε μία τέτοια επίθεση, τι μεσολάβησε; Δεν αποδίδεις ανθρωποκτόνο δόλο σε έναν άνθρωπο έτσι ξαφνικά», εξηγεί η Ιωάννα Στεντούμη.

Η κανονικοποίηση των παραβιαστικών συμπεριφορών

Αν ένα δικαστήριο είναι έτοιμο να πιστέψει πως μία κοπέλα είχε πρόθεση να σκοτώσει έναν άνδρα στα ξαφνικά, χωρίς να γίνεται σαφές το κίνητρό της, αλλά δεν είναι έτοιμο να πιστέψει πως ο άνδρας αυτός ενδέχεται να κινήθηκε παραβιαστικά και δυνάμει βίαια προς δύο κοπέλες, το δικαστήριο αυτό δεν είναι εξαίρεση και αυτή η αντιμετώπιση δεν είναι τυχαία ή σοκαριστική. Είναι μία αντιμετώπιση απόλυτα συνεπής προς μια κουλτούρα όπου τέτοιες παραβιαστικές συμπεριφορές είναι κανονικοποιημένες, όπου ο καλός (Έλληνας) πολίτης (που ακούει τζαζ) είναι πάντα υπεράνω υποψίας, ενώ η άστεγη ρομά είναι πάντα ένοχη.

Η στήριξη από φεμινιστικές οργανώσεις, με παρουσία στη δίκη,

κείμενα και αφίσες, έφερε αυτά τα ζητήματα στην επιφάνεια – αυτή η στήριξη έχει βοηθήσει ψυχολογικά πολύ την Π.Α., δίνοντάς της την ελπίδα ότι θα μπορέσει να κάνει κάτι καλύτερο για τον εαυτό της στο μέλλον, αφού εκτίσει την ποινή της.

Όμως, αν η απόφαση μείνει ως έχει, η κοπέλα αυτή θα περάσει στη φυλακή περίπου όσα χρόνια έχει ζήσει – και στην περίπτωση αυτή, δεν θα είναι μόνο το δικαίωμα στην αυτοάμυνα που δεν θα έχει αναγνωριστεί. Δεν θα έχει αναγνωριστεί η έμφυλη βία ως διαρκές ενδεχόμενο και συχνή πραγματικότητα, ικανή να γεμίζει φόβο κάθε κοπέλα που είναι δυνάμει θύμα της.

Πηγή: <https://info-war.gr>

Πρωτοβουλία της ΠΕΝΕΝ για οργάνωση συγκέντρωσης στον Πειραιά ενάντια στην κυβερνητική φιέστα για το Περιφερειακό – αναπτυξιακό συνέδριο

Η Διοίκηση της ΠΕΝΕΝ οργανώνει πλατιά σύσκεψη εργατικών σωματείων, κοινωνικών οργανώσεων και άλλων συλλογικοτήτων με σκοπό την κινητοποίηση ενάντια στην φιέστα που οργανώνει η κυβέρνηση στον Πειραιά με το Περιφερειακό αναπτυξιακό συνέδριό της

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ συνεχίζοντας τον δρόμο της

καπιταλιστικής ανάπτυξης, της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας του κεφαλαίου, πιστή στην ευρωενωσιακή πολιτική των αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων και της κατεδάφισης των εργατικών δικαιωμάτων, επιχειρεί μέσω του αναπτυξιακού συνδρίου να παρουσιάσει τα «επιτεύγματά της στον τομέα της αναπτυξιακής της πολιτικής στον Πειραιά».

Αυτά τα «επιτεύγματα» για τον Πειραιά είναι:

Το ξεπούλημα του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας μας και η παράδοσή του στην κινέζικη COSCO για 100 χρόνια, η διάλυση και απαξίωση της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης, η στήριξη και η διεύρυνση των προνομίων των εφοπλιστών στην Ναυτιλία.

Η ενίσχυση της επιχειρηματικής δράσης των Ακτοπλόων πλοιοκτητών, τα πανάκριβα εισιτήρια για την διακίνηση των νησιωτών, η παραπέρα αποβιομηχανοποίηση της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά, η εκτίναξη της ανεργίας σε πρωτοφανή υψηλά επίπεδα, η παράδοση στα ιδιωτικά συμφέροντα όλου του παράκτιου δικτύου, η δραματική επιβάρυνση του περιβάλλοντος μέσω της ασύδοτης δράσης γνωστών επιχειρηματικών ομίλων, τα σοβαρά συγκοινωνιακά προβλήματα και μια σειρά ακόμη κοινωνικά ζητήματα τα οποία παραμένουν άλυτα....

Θεωρούμε ότι στην κυβερνητική φιάστα που οργανώνεται πρέπει να υπάρχει δυναμική αγωνιστική δράση όλων των εργατικών, λαϊκών και κοινωνικών φορέων που οφείλουν να αναδείξουν στον δρόμο του αγώνα τα μεγάλα εργατικά και τοπικά λαϊκά προβλήματα στα οποία η κυβερνητική πολιτική και προπαγάνδα δεν ψελλίζει ούτε λέξη.

Για τον σκοπό αυτό σας καλούμε στην σύσκεψη της ΠΕΝΕΝ την Τετάρτη 27/6/2018 στις 6.30 στα γραφεία μας (Κολοκοτρώνη 132, Πειραιάς), προκειμένου να συναποφασίσουμε την συντονισμένη απάντηση του κινήματος.

Η Διοίκηση της ΠΕΝΕΝ

Πολιτική Απόφαση της ιδρυτικής Ολομέλειας της πολιτικής οργάνωσης «Κόκκινο Νήμα»

Διεθνής συγκυρία

Η απάντηση που έδωσε το σύστημα στην κρίση του 2008, επιβάλλοντας μέτρα ακραίας λιτότητας και επιδεινώνοντας ριζικά τον ταξικό συσχετισμό σε βάρος των εργαζόμενων τάξεων, ήρθε για να μείνει. Στη βάση αυτή, η ανάκαμψη των κερδών, η έξοδος από την ύφεση, η ανάκαμψη των επενδύσεων, η σταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος και η μείωση της ανεργίας δείχνουν ότι το «επεισόδιο» της κρίσης του 2008 έχει ξεπεραστεί. Η σχετική σταθεροποίηση που χαρακτηρίζει τη Δύση, μετρά σχεδόν δυο χρόνια ακόμη και στη χώρα που η κρίση χτύπησε περισσότερο, την Ελλάδα. Η βασική αντίφαση που προκάλεσε την κρίση, η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου, εξακολουθεί, και εκφράζεται:

Οικονομικά, **α)** στα διογκωμένα κρατικά χρέη και στον υπερδιογκωμένο χρηματο-οικονομικό τομέα (κάθε είδους «φούσκες» στις αγορές), **β)** στην παραμονή σε μακροχρόνιο κύμα συρρίκνωσης (ρυθμοί ανάπτυξης, επενδύσεις και παραγωγικότητα σε χαμηλότερα επίπεδα σε σχέση με την πριν την κρίση του 2008 περίοδο), **γ)** στο γεγονός ότι ξαναστήνεται στα πόδια του το ίδιο μοντέλο καπιταλιστικής συσσώρευσης που μπήκε σε κρίση το 2008.

Πολιτικά, **α)** στις συνεχιζόμενες απόπειρες εναντίον εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων αλλά και **β)** στην όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, οικονομικών και στρατιωτικών, στη βάση αφενός αλλαγών του διεθνούς συσχετισμού δύναμης που

προηγούνταν της κρίσης και αφετέρου του κινδύνου μιας νέας κρίσης που εγκυμονείται.

Συνέπεια των παραπάνω είναι η δεξιά μετατόπιση του πολιτικού φάσματος σε όλες τις δυτικές χώρες, η παρακμή του αστικού κοινοβουλευτισμού και η άνοδος του αυταρχικού κράτους. Κεντροαριστερές και δεξιές κυβερνήσεις αφομοιώνουν τάχιστα στο πρόγραμμά τους μέτρα ακροδεξιάς κοπής, από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης και τρομονόμους, μέχρι την φυλάκιση και τις μαζικές απελάσεις προσφύγων και την υπονόμευση του δικαιώματος στην απεργία. Μέτρα που νομιμοποιούν και αναδεικνύουν την οργανωμένη ακροδεξιά, όπως τα τελευταία χρόνια σε σειρά ευρωπαϊκών χωρών (Γαλλία, Ελλάδα, Ιταλία, Αυστρία κ.α.) και στις ΗΠΑ του Τραμπ.

Η εξέλιξη δεν ήταν αντικειμενικά αναπόφευκτη. Σχετίζεται με την ήττα του μεγάλου κύματος κοινωνικών αντιστάσεων στην Ευρώπη με σημείο καμπής το 2015, αλλά και της Αραβικής Άνοιξης ως το 2013. Με αυτήν την έννοια, η εξέλιξη δεν είναι μη αναστρέψιμη. Η στοχοποίηση κοινωνικών και δημοκρατικών κατακτήσεων όντως αποτελεί για τις άρχουσες τάξεις μη διαπραγματεύσιμο μονόδρομο. Γι' αυτό ο ρεφορμισμός, δηλαδή ο συμβιβασμός καπιταλιστικών και εργατικών συμφερόντων, αποτελεί αδύνατη πολιτική σήμερα. Όμως, οι άνωθεν σχεδιασμοί μπορούσαν και ακόμη μπορούν να ανατραπούν από μαζικές κοινωνικές αντιστάσεις που διεκδικούν ανατροπή του συσχετισμού μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Επειδή η συνείδηση των κινημάτων αποκρυσταλλώνεται σε πολιτικές οργανώσεις, η αποτυχία της επαναστατικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να μαζικοποιηθεί ήταν καθοριστικός παράγοντας για τη διεθνή αγωνιστική άμπωτη. Ακόμη και για χώρες που τα προηγούμενα χρόνια έζησαν εξεγέρσεις στη Λατινική Αμερική ή στη Μέση Ανατολή, αλλά και στις ευρωπαϊκές χώρες που γνώρισαν μεγάλα κινήματα αντικαθεστωτικής αμφισβήτησης, ήταν η κυριαρχία αστικών ή μισοαστικών (ρεφορμιστικών) πολιτικών προτάσεων που οδήγησε σε αποκλιμάκωση και γενική υποχώρηση.

Το κίνημα ή ο «κόσμος της Αριστεράς» ή η εργατική τάξη δεν

μπορούν πάντα να καθορίζουν τις εξελίξεις αυθόρμητα, να διορθώνουν τα λάθη των αριστερών ηγεσιών και να τις επικαθορίζουν. Πλείστα παλιά και σύγχρονα παραδείγματα δείχνουν ότι ο ρόλος του υποκειμενικού παράγοντα, των ηγεσιών, είναι αναντικατάστατος στην οικοδόμηση αντιστάσεων, την αντεπίθεση ή την επαναστατική ανατροπή, ακόμη κι όταν υπάρχουν οι αντικειμενικοί όροι για αυτές. Σε συνθήκες διαμορφούμενης βαρβαρότητας, που απαιτούν επαναστατική διέξοδο, το κοινωνικό ριζώμα της επαναστατικής Αριστεράς παραμένει ένα ζητούμενο από το οποίο απέχει πολύ στη Δύση. Εκεί πρέπει να επικεντρωθούν οι προσπάθειες γενικώς, εκεί επικεντρώνονται και οι δικές μας: **στην οικοδόμηση και μαζικοποίηση επαναστατικής οργάνωσης που ιδρύουμε σήμερα**, προσπαθώντας να αποφύγουμε τα λάθη του σεχταρισμού και του οπορτουνισμού.

Εγχώρια συγκυρία

Η διεθνής κατάσταση απεικονίστηκε πιο ακραία στην Ελλάδα. Εδώ, η μη διαμόρφωση εναλλακτικής (πολιτικά και οργανωτικά) απέναντι στον ανερχόμενο «αριστερό» ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ, του έδωσε την ευκαιρία να συνεισφέρει στην υποχώρηση του κινήματος του 2010-2012, να το εκμεταλλευτεί εκλογικά και στη συνέχεια να το προδώσει ως κυβέρνηση. Πρόκειται για κυβέρνηση που υιοθέτησε γρήγορα και πλήρως την αστική ατζέντα διαχείρισης της κρίσης. Η συνεπής εφαρμογή των μνημονίων και οι νέες επιθέσεις σε λαϊκό εισόδημα και εργασιακές σχέσεις, συνδυάστηκαν με το χάρισμα τραπεζών και δημόσιας περιουσίας στους ιδιώτες. Μάλιστα, ο πόλεμος κατά των προσφύγων και η ιμπεριαλιστική πολιτική των ΑΟΖ, έναντι της Τουρκίας, σε συμμαχία με ΗΠΑ, Ισραήλ και Αίγυπτο, αποτελούν όχι απλή συνέχεια αλλά κλιμάκωση της σαμαρικής πολιτικής στα ίδια πεδία.

Η απόφαση του Eurogroup της 22ας Ιουνίου για την μετά τη λήξη του τρέχοντος προγράμματος περίοδο **α)** δεν αποτελεί έξοδο από τα μνημόνια αλλά «κλειδώνει» το καθεστώς των μνημονίων σε μεσο-μακροπρόθεσμη βάση (πλεονάσματα 3,5% ως το 2022 και 2,2%

μετά το 2022 και ρητή υποχρέωση να μην ξηλωθεί ούτε ένα μνημονιακό μέτρο), **β)** δεν αποτελεί έξοδο από τη διεθνή επιτροπεία, απλώς την αντικαθιστά με ένα πιο ευέλικτο σύστημα εποπτείας από τους «θεσμούς» (περιλαμβανομένου και του ΔΝΤ, που παραμένει) και επιπλέον εισάγει την πιο σκληρή εκδοχή εποπτείας, από τις αγορές.

Σε τέτοιες συνθήκες, παγίωσης και αποδοχής της φτώχειας για το ένα τρίτο του πληθυσμού, κατασυκοφάντησης κάθε αριστερής, φιλολαϊκής εναλλακτικής από την άλλη και αποδοχής βασικών ακροδεξιών ιδεολογημάτων (βάρος οι πρόσφυγες, αλυτρωτική η Δημ. της Μακεδονίας, επιθετική μόνο η Τουρκία κ.λπ.), η ακροδεξιά σταθεροποιείται και επιχειρεί ανοίγματα (με αφορμή το Μακεδονικό και το προσφυγικό) παρά το δικαστικό «στρίμωγμα» του βασικού της πόλου, της Χρυσής Αυγής.

Οι νέες περικοπές σε συντάξεις, επιδόματα και αφορολόγητο, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι πλειστηριασμοί, δεν εγγυώνται καν την παραμονή σε ρυθμούς (αντεργατικής) ανάπτυξης. Αυτοί εξαρτώνται ισχυρά από το δυσοίωνα διεθνές περιβάλλον και επιβαρύνονται απ' την σχεδόν καθηλωμένη εσωτερική ζήτηση. Πάντως, οι νέες επιθέσεις και ακόμη περισσότερο μια επιστροφή της κρίσης, κάνουν πολύ πιθανό να αναπτερωθεί η αντίσταση στους δρόμους. Επειδή, όμως, η κινηματική αναθέρμανση και μάλιστα προς τα αριστερά, ούτε είναι βέβαιη ούτε τελικά σωτήρια από μόνη της, η συζήτηση περί ανασυγκρότησης της Αριστεράς είναι αναντικατάστατη.

Η Αριστερά που χρειάζεται

Τα χαρακτηριστικά της Αριστεράς που χρειάζονται οι «από κάτω» δεν προκύπτουν μόνο από κάποιες μακρινές παραδόσεις, αλλά και από την μαζική εμπειρία της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ. Στο οικονομικό και εργασιακό πεδίο, χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να κατανοεί ότι κάθε πρόταση διαχείρισης του καπιταλισμού και υποχώρησης απέναντι στην ισχύ του, κάθε πρόταση επιδίωξης καπιταλιστικής ανάπτυξης, είτε μέσα από Μνημόνια είτε μέσα από τον εθνικό

προστατευτισμό κάποιας διαταξικής παραγωγικής ανασυγκρότησης, καταλήγει στην εγκατάλειψη των εργατικών συμφερόντων. Μια Αριστερά του **επαναστατικού, μεταβατικού προς το σοσιαλισμό προγράμματος**, με κέντρο την «ανάπτυξη» των οικονομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργατών εις βάρος του μεγάλου κεφαλαίου (εθνικοποιήσεις μεγάλων επιχειρήσεων, εργατικός έλεγχος, διαγραφή χρέους κλπ).

Σε εποχή ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που η ελληνική άρχουσα τάξη συμμετέχει φιλόδοξα, χρειαζόμαστε εξίσου μια **Αριστερά διεθνιστική**, που να υπονομεύει την «δικαιοδοσία» των αστικών κυβερνήσεων να οξύνουν τους ανταγωνισμούς, να συνάπτουν συμμαχίες, να διεκδικούν επέκταση των σφαιρών επιρροής τους και των κυριαρχικών δικαιωμάτων τους.

Τόσο η κομμουνιστική παράδοση όσο και η πείρα του ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύουν ότι χρειαζόμαστε μια Αριστερά **δημοκρατική**, στην οποία ο κόσμος της συναποφασίζει τις πολιτικές της, μέσα από την πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση, τον έλεγχο των ηγεσιών, την πυκνή πολιτική λειτουργία. Ο κόσμος της εργασίας δοκιμάζει επί σειρά δεκαετιών το αρχηγικό-γραφειοκρατικό μοντέλο στις οργανώσεις του, από τα συνδικάτα μέχρι τα πολιτικά κόμματα, άρα βλέπει με δίκαιη καχυποψία κάθε επανάληψη ενός αρχηγικού-γραφειοκρατικού μοντέλου, που απλά χρησιμοποιεί τη βάση για εκλογικούς ή άλλους σκοπούς, υποβιβάζοντας τις ουσιαστικές της αρμοδιότητες.

Τέλος, χρειαζόμαστε μια Αριστερά με πολύ μεγαλύτερες **ρίζες στην εργατική τάξη και τη νεολαία**. Που επομένως θα παίρνει πιο σοβαρά την αυτόνομη παρέμβαση στους μαζικούς χώρους και θα αξιοποιεί ταυτόχρονα την τακτική του Ενιαίου Μετώπου, της ενότητας στη δράση για την κατάκτηση χειροπιαστών στόχων που αφορούν τον κόσμο μας.

Σε όλους τους παραπάνω τομείς, χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να απαλλαγεί από τον αστικό τρόπο να κάνει πολιτική. **Αυτό έχει συνέπεια και στον τρόπο που αντιμετωπίζει τις εκλογές**. Για την μαρξιστική παράδοση η εκλογική δεν αποτελεί την βασική

παρέμβαση στην κοινωνία, ούτε τον αποχρώντα λόγο των υπόλοιπων παρεμβάσεων. Παρά αποτελεί τρόπο καταγραφής κοινωνικών συσχετισμών και διαθέσεων και ευκαιρία μαζικής προπαγάνδας. Όσο αφορά την τελευταία, θεωρούμε βασικό ελάττωμα των αριστερών πολιτικών/εκλογικών συμμαχιών ότι, ελέω βουλευτικών εδρών, εισηγούνται στον κόσμο πλατφόρμες που δεν έχουν κατακτηθεί στην κοινή μαζική δράση, που παριστάνουν μια ενότητα ανύπαρκτη στην πραγματικότητα, ειδικά όταν επεκτείνονται σε στρατηγικά ζητήματα.

Η Αριστερά που υπάρχει

Η ηγεσία του **ΚΚΕ** διαθέτει την πιο γειωμένη στην τάξη εργατική βάση που θα μπορούσε να αποτελέσει τον καταλύτη για την ανασυγκρότηση του κινήματος με μια μαζική αντικυβερνητική πολιτική γραμμή. Όμως επιμένει να αρνείται οποιαδήποτε πρωτοβουλία πέρα από τα όρια συμβολικών, καθαρά κομματικών κινητοποιήσεων των δυνάμεών του. Πριν το 2015 αλλά και σήμερα, αρκείται στον τάχα δικαιωμένο πεσιμιστικό αναχωρητισμό της, συχνά υπονομεύοντας την αγωνιστική δυναμική. Στην εξωτερική πολιτική, παραβιάζοντας ακόμη και συνεδριακές αποφάσεις (ή και το ιστορικό παρελθόν του κόμματος), ασκεί από τα δεξιά κριτική στην κυβέρνηση, κατηγορώντας την για ενδοτισμό και παραχώρηση «κυριαρχικών δικαιωμάτων», ενισχύοντας ακροδεξιά και κυβερνητικά ιδεολογήματα του συρμού (απειλή από μακεδονικό «αλυτρωτισμό», το Αιγαίο ελληνική θάλασσα κοκ).

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, παρότι δεν διαθέτει αντίστοιχες ρίζες στην εργατική τάξη που θα μπορούσαν να την βάλουν συνολικά σε κίνηση, απαρτίζεται από ένα αξιόλογο πολιτικό και κοινωνικό δυναμικό που μπορεί – υπό προϋποθέσεις και σε συγκεκριμένα σημεία αιχμής – να αποτελέσει το γρανάζι για να αρχίσουν να απελευθερώνονται και να ενεργοποιούνται ευρύτερες δυνάμεις εργατικής και λαϊκής αντίστασης. Όμως ούτε **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ** είχε καταφέρει να αποτελέσει εναλλακτική απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, περιοριζόμενη συνήθως στην καταγγελία. Παρόμοια προβλήματα εξακολουθεί να έχει και σήμερα, όπως φάνηκε από την

αναχωρητική απάντηση που έδωσαν δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες κατά την τελευταία γενική απεργία της 30 Μάη. Ή από την συνεχιζόμενη τάση οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ να διαχωρίζονται σε εργασιακούς χώρους και γειτονιές από ευρύτερες ριζοσπαστικές παρατάξεις και σχήματα. Ταυτόχρονα όμως, παρακολουθούμε με ενδιαφέρον την χειροπιαστή προσπάθεια συντονισμού της ANΤΑΡΣΥΑ με την υπόλοιπη Αριστερά, π.χ. στο αντιπολεμικό μέτωπο.

Η ΛΑΕ οικοδομήθηκε φιλοδοξώντας να πάει πιο μπροστά και πιο αριστερά από τον ΣΥΡΙΖΑ. Για ένα πρώτο διάστημα διατηρούσε σημαντικό τμήμα του πολιτικού δυναμικού που αποσπάστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ μαζί με δυνάμεις που αποχώρησαν από την ANΤΑΡΣΥΑ με στόχο την μαζική κοινωνική και πολιτική απάντηση στην κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως δεν έχει μέχρι σήμερα καταφέρει να αποτελέσει πόλο ενότητας της Αριστεράς. Με ευθύνη του Αριστερού Ρεύματος, έχει υιοθετήσει θέσεις πιο συντηρητικές από του προκυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ. Μη κατανοώντας τη ρεφορμιστική και ψηφοθηρική ρίζα της αποτυχίας του ΣΥΡΙΖΑ, έφτασε να αναζητά, για χάρη των εκλογών, μετα-αριστερές συγκροτήσεις με εθνικιστικές ομάδες και «προσωπικότητες».

Εκτιμάμε πως δεν έχει σήμερα νόημα να συνεχίσουμε να επιδιώκουμε το στόχο αλλαγής της ΛΑΕ εκ των έσω, με δεδομένη την έλλειψη αντίστοιχης πρόθεσης από άλλες συνιστώσες, καθώς μια τέτοια επιδίωξη θα ήταν πρωτίστως θέμα συσχετισμών. Ακόμη περισσότερο, επειδή η υπολειπουμένη των περισσότερων τοπικών Πολιτικών Επιτροπών του φορέα καθιστά σήμερα αδύνατη την άσκηση πίεσης για αλλαγή πορείας «από τα κάτω». Η δυσφορία μεταξύ των μελών είναι σημαντική, για ζητήματα πολιτικής φυσιογνωμίας όσο και εσωτερικής δημοκρατίας ή εκπροσώπησης, αλλά μη βρίσκοντας οργανωμένη διέξοδο οδηγείται σταδιακά σε αποστράτευση.

Η σύμπληξη της «Πρωτοβουλίας 1-1-4» αποτελεί για εμάς σημείο καμπής. Όχι μόνο η ΛΑΕ δεν μπορεί να αλλάξει στο ορατό μέλλον, αλλά αρχίζει να μετατρέπεται σε όχημα για μετα-αριστερούς προορισμούς, που δεν προσφέρουν στην υπόθεση της

ανασυγκρότησης για το κίνημα και τον αριστερό κόσμο, τόσο σαν λειτουργία όσο και προγραμματικά (θέσεις καπιταλιστικού εθνικού προστατευτισμού, επικίνδυνες θέσεις στα “εθνικά θέματα”, αποχωρισμός του μεταβατικού προγράμματος).

Πιστεύοντας ότι ακόμη και τους σ. που παραμένουν μέλη της τους βοηθάμε περισσότερο όχι επιβραβεύοντας τις λάθος επιλογές της ηγεσίας τους αλλά με ανεξάρτητες πρωτοβουλίες που πιέζουν σε σωστή κατεύθυνση, παύουμε να είμαστε μέλη της ΛΑΕ. Ωστόσο, οι αγωνιστές της ΛΑΕ παραμένουν για εμάς σύμμαχοι και συναγωνιστές στους εργασιακούς χώρους (ΜΕΤΑ), στις επιτροπές για τους πλειστηριασμούς και σε άλλες αγωνιστικές πρωτοβουλίες και θεματικές.

Συνολικά η υπαρκτή Αριστερά δεν κατάφερε μέχρι σήμερα να συγκροτήσει μαζική απάντηση στην επίθεση καπιταλιστών και παλιών ή όψιμων συμμάχων τους. Υπάρχει ελπίδα στην πανσπερμία αριστερών οργανώσεων, που συνήθως χωρίς σοβαρή κοινωνική γείωση και παρά τις ταλαντεύσεις μεταξύ σεχταρισμού και οπορτουνισμού, επιμένουν να αναπαράγουν ιδεοληψίες ή κομματικές γραφειοκρατίες; Κατά τη γνώμη μας, η ελπίδα κυρίως βρίσκεται στις **υπαρκτές κοινωνικές αντιστάσεις** και στα κομμάτια της αριστεράς που εμπλέκονται πιο ενεργά με αυτές. Επίσης, στα κομμάτια που προσπαθούν να γενικεύσουν συμπεράσματα από την πάλη, αναγνωρίζοντας στην Αριστερά έναν ρόλο **εργαστηρίου ιδεών** και όχι δογμάτων. Από τη μεριά μας, ήδη προσπαθούμε να ανταποκριθούμε και στα δυο καθήκοντα, της συγκεκριμένης πάλης και του αριστερού διαλόγου.

Η δική μας συνεισφορά

Για τον ενδοαριστερό διάλογο, επισημαίνουμε τα πολιτικά συμπεράσματα της περιόδου του ΣΥΡΙΖΑ.

- Για την διάκριση μεταξύ του εκλογοκεντρικού «πλατιού κόμματος» με επίπλαστες «ενωτικές» πολιτικές πλατφόρμες· και, από την άλλη μεριά, του ενιαίου μετώπου σε συγκεκριμένες δράσεις, που είναι πολύ πιο χρήσιμο για

τους στόχους του κινήματος εδώ και τώρα.

- Για τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και τον έλεγχο της ηγεσίας από τη βάση, ως τη μόνη λειτουργία που εξασφαλίζει τη μέγιστη εφικτή συσπείρωση στη δράση, σε αντίθεση με τον γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό που εξασφαλίζει αποσυσπείρωση.
- Για την αξία σύνδεσης των επιμέρους μετώπων και παρεμβάσεων και της γενίκευσής τους σε συνολική πολιτική πρόταση, με σαφή διάκριση από τις αστικές/ρεφορμιστικές «λύσεις».

Για την οικοδόμηση αντιστάσεων, παρά τη πρόσφατη συγκρότησή μας, έχουμε καταγράψει έμπρακτα τις προθέσεις μας.

- Είμαστε πρόθυμοι να δουλέψουμε για μια συνεργασία αριστερών οργανώσεων στη δράση, δηλαδή μιας προσπάθειας πολύ πιο κοντά στη λογική του ΕΜ, όπως δείξαμε με τις πρωτοβουλίες και την ανταπόκρισή μας στις προσπάθειες για αντιπολεμικό μέτωπο. Πιστεύουμε ότι τέτοιες προσπάθειες θα επιτύχουν αν επικεντρώνονται στην βασική αιχμή αποφεύγοντας τα πολιτικά πλαίσια 100% συμφωνίας και παρεμβαίνουν με εξωστρέφεια. Στη βάση τέτοιων συνεργασιών, έχουν νόημα οι διεργασίες και διερευνήσεις για τη συγκρότηση γενικότερων πολιτικών μετώπων.
- Επιδιώκουμε την οικοδόμηση μιας σοβαρής αντιρατσιστικής παρέμβασης. Η αντιρατσιστική – αντιφασιστική δράση απευθύνεται σε ευρέα ακροατήρια, δίνοντας τις ευκαιρίες οικοδόμησης σοβαρών αντιστάσεων, αλλά και πολιτικοποίησης του κόσμου με αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές ευαισθησίες. Θεωρούμε ότι και σε αυτό το πεδίο είναι απολύτως επιβεβλημένη η προσπάθεια συνεργασίας της Αριστεράς. Στην κατεύθυνση αυτή στηρίζουμε κινηματικά εργαλεία, όπως η Κίνηση “Απελάστε το Ρατσισμό” και το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών, με απόλυτο σεβασμό στην αυτονομία και την αυτενέργεια των

μελών τους.

- Στις εργατικές παρεμβάσεις μας κινούμαστε με κριτήριο την εξυπηρέτηση των αναγκών των αγωνιστών των εργασιακών χώρων, αντί για τις κεντρικές πολιτικές/εκλογικές συμμαχίες, όπως δείχνει η παραμονή μας σε σχήματα του ΜΕΤΑ, αλλά και ο μη περιορισμός της παρέμβασής μας στα σχήματα αυτά. Το ίδιο κριτήριο θα ακολουθήσουμε και στους φοιτητικούς χώρους και την παρέμβαση στις γειτονιές.

«Βάλε την ατμομηχανή να τρέχει όσο πιο γρήγορα γίνεται και φρόντισε να παραμείνεις στις σιδηροτροχιές»

Του Χάρη Παπαδόπουλου

**Μια συνταρακτική ιστορία, που θα μπορούσε να είναι η αφήγηση του μέλλοντός μας
Παρουσίαση του βιβλίου «Οκτώβρης» του Τσάϊνα Μιέιβελ**

«Αυτά τα γεγονότα συνέβησαν πραγματικά, και θα μπορούσαν να συμβούν και πάλι»

Το αφήγημα «Οκτώβρης» είναι, κατά πάσα πιθανότητα, το πιο ενδιαφέρον, καλογραμμένο και γόνιμο κείμενο που δημοσιεύτηκε

το 2017 με θέμα τη Ρώσικη Επανάσταση, με την ευκαιρία της επετείου των 100 χρόνων της.

Το βιβλίο κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις «Μεταίχμιο». Διαθέτει σχεδόν 550 σελίδες που διαβάζονται απνευστί. Ο «Οκτώβρης» είναι ιστορική αφήγηση απολαυστικά γραμμένη. Πρόκειται για σύγγραμμα που θα ικανοποιήσει τους ειδικούς για την ιστορική του αρτιότητα, αλλά και θα μαγέψει κάθε αναγνώστη και αναγνώστρια με τη ζωντανή του αφήγηση και τους ολοζώντανους χαρακτήρες των ιστορικών προσώπων.

Αλλά η μεγάλη αξία του «Οκτώβρη» είναι πως ισοπεδώνει το μύθο ότι η Επανάσταση του '17 ήταν κάποιου είδους πραξικόπημα, το αποτέλεσμα της συνωμοσίας της ομάδας του Λένιν και του Τρότσκι που «ξεγέλασαν» έναν ολόκληρο λαό για να οικοδομήσουν την αιματηρή τους ουτοπία.

Οι εργάτες και οι εργάτριες, οι στρατιώτες και η αγροτιά στη Ρωσία – στην πορεία 8 εξαιρετικά πυκνών σε γεγονότα μηνών, από το Φλεβάρη ως τον Οκτώβρη 1917 – στρατεύτηκαν στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Το πώς κατορθώθηκε αυτό αποτυπώνεται με τη δυνατή πένα του Μιέιβελ στον «Οκτώβρη» του. Οι καταπιεσμένοι ακολούθησαν τους μπολσεβίκους παρά την εναντίωση των πλούσιων τάξεων, των μικροαστών διανοουμένων αλλά και όλης της υπόλοιπης οργανωμένης Αριστεράς. Και κατέληξαν στους μπολσεβίκους και στο πρόγραμμά τους «Όλη η εξουσία στα σοβιέτ», αφού πρώτα δοκίμασαν κάθε ενδιαμέση εναλλακτική. Γι' αυτό και η οριστική επιλογή των εργατικών μαζών στη Ρωσία είχε τη δύναμη και την υπεροχή φυσικού φαινομένου.

Οι πλούσιοι και κατέχοντες χρησιμοποίησαν όλα – κυριολεκτικά όλα! – τα μέσα για εμποδίσουν την άνοδο των μπολσεβίκων στην εξουσία: στην αρχή τούς αγνόησαν περιφρονητικά. Στη συνέχεια, εξαπέλυσαν ενάντιά τους τις πιο ανυπόστατες κατηγορίες. Και τέλος, δεν παρέλειψαν την ωμή βία και το στρατιωτικό πραξικόπημα. Αλλά οι μπολσεβίκοι κατάφεραν να εκφράσουν σε πολιτικό πρόγραμμα τους μύχιους πόθους των καταπιεσμένων: να σταματήσει ο φονικός πόλεμος, να φύγουν οι εκμεταλλευτές και να μοιραστεί η γη στους καλλιεργητές της. Κερδίζοντας αυτό το στοίχημα, ανέτρεψαν το καθεστώς και ίδρυσαν τη σοβιετική

εξουσία.

Ο Μιέιβελ στον «Οκτώβρη» επικεντρώνεται στο οχτάμηνο ανάμεσα στις δύο ρωσικές επαναστάσεις του 1917, από τον Φλεβάρη ως τον Οκτώβρη. Μάλιστα, κάθε κεφάλαιο του βιβλίου του αναφέρεται στα γεγονότα που συνέβησαν κάθε συγκεκριμένο μήνα και έχει τίτλο το όνομα του μήνα. Έτσι, δεν διαπραγματεύεται διεξοδικά το πώς χάθηκε μια δεκαετία αργότερα η Ρώσικη Επανάσταση, με την άνοδο της γραφειοκρατίας.

Όμως, ο συγγραφέας δίνει σε αδρές γραμμές το στίγμα του: ο σταλινισμός ήταν αντεπανάσταση, αιματηρή και καταστροφική. Η γραφειοκρατία του Στάλιν ξεθεμελίωσε όλες τις κατακτήσεις της Επανάστασης του Οκτώβρη: τον έλεγχο της εργατικής τάξης στην παραγωγή, την ισότητα των γυναικών, την ελευθερία των ομοφυλοφίλων, τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων. Αλλά δεν ήταν η μοιραία κατάληξη της Επανάστασης. Η Ρωσία θα μπορούσε να είχε γίνει η αρχή μιας πανευρωπαϊκής επανάστασης της εργατικής τάξης που θα άλλαζε την όψη του κόσμου. Αυτή η προοπτική χάθηκε με την επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας πάνω στο ρώσικο προλεταριάτο και την αγροτιά. Αλλά μπορεί να εμφανιστεί και πάλι, σήμερα, ως ανάγκη των καιρών.

Ο συγγραφέας, οι κοινωνικές τάξεις και οι χαρακτήρες στον “Οκτώβρη”

Ο Τσάϊνα Μιέιβελ, 45 χρονών, είναι συγγραφέας που ζει στην Αγγλία. Ανήκει στον χώρο της επαναστατικής Αριστεράς και συγκεκριμένα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP) από όπου αποχώρησε το 2013, χωρίς να αποκηρύξει τις ιδέες του. Είναι γνωστός στο παγκόσμιο κοινό για τα έργα του πάνω στη «λογοτεχνία του φανταστικού», για τα οποία έχει κερδίσει πολλά βραβεία. Στα ελληνικά είναι ήδη μεταφρασμένο ένα από τα γνωστότερα μυθιστορήματά του, το «Η πόλη και η πόλη» (εκδόσεις Anubis).

Στο βιβλίο του «Οκτώβρης» δεν παρουσιάζει βέβαια φανταστικούς

χαρακτήρες. Βάζει, όμως, το ταλέντο του για να ζωγραφίσει τις σύνθετες προσωπικότητες των πρωταγωνιστών της ρώσικης επανάστασης.

Μα, πάνω από όλα, ο Μιέιβελ, αποδίδει με ενάργεια την εποχή συνολικά που έχει αναλάβει να παρουσιάσει. Νιώθει, ο καθένας και η καθεμιά που θα διαβάσει το βιβλίο, πως ο συγγραφέας έχει κάνει απίστευτη δουλειά για να τεκμηριώσει το κάθε στοιχείο και την κάθε λεπτομέρεια της αφήγησής του. Κι ακόμη περισσότερο: ο Μιέιβελ έχει επηρεαστεί και εμπνευστεί από τα καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής που εξιστορεί, και φαίνεται να διαθέτει η γραφίδα του το αντίστοιχο πλεονέκτημα της κάμερας του Αϊζενστάϊν, να βρίσκεται παντού, να σε μεταφέρει στην καρδιά της μάχης κι εκεί όπου ζυμώνεται η Ιστορία.

Ο συγγραφέας διαθέτει σαφέστατα ταξική ματιά απέναντι στους πρωταγωνιστές/στριες των γεγονότων. Οι άνθρωποι της εξουσίας και των κυρίαρχων τάξεων παρουσιάζονται χωρίς καμιά λαμπρότητα και μεγαλείο, λίγοι, μικροί κι ανίκανοι να διαφεντέψουν τη χώρα, το καθεστώς, την τάξη τους ή ακόμη και την ίδια την ύπαρξή τους. Ο Μιέιβελ χρησιμοποιεί κάθε εκφραστικό μέσο για να το πετύχει, παίζοντας συνεχώς με τον ρυθμό της αφήγησης.

Έτσι, η περιγραφή της δολοφονίας του Ρασπούτιν, τον Δεκέμβρη 1916, ξεκινά σαν ανάλαφρη οπερέτα για να καταλήξει σε cult σκηνή ταινίας σπλάτερ τελευταίας διαλογής. Οι φοβεροί ακροδεξιοί συνωμότες που δολοφονούν τον έμπιστο της Τσαρίνας είναι τελικά φοβισμένα και θρασύδειλα ανθρωπάκια, δειλοί, ανίκανοι και άβουλοι αντάμα.

Λίγο πιο μετά ο Μιέιβελ εναλλάσσει επικές σκηνές οδομαχιών στην επανάσταση του Φλεβάρη 1917 στην Πετρούπολη, με νωθρές και αργόσυρτες εμβόλιμες εικόνες από το αρχηγείο του Ρώσικου Στρατού, όπου ο Τσάρος ενημερώνεται κάθε τόσο για τα γεγονότα: ο Τσάρος ούτε καταλαβαίνει τι συμβαίνει ούτε είναι σε θέση να πάρει κάποια πρωτοβουλία ή να δώσει οποιαδήποτε εντολή που να αλλάξει κάπως την πορεία των γεγονότων.

Οι εξεγερμένοι και εξεγερμένες της Πετρούπολης μαθαίνουν λίγο-λίγο, μέσα σε μια εβδομάδα συγκρούσεων, να εμπιστεύονται τη δύναμή τους, να εκτείνουν τα όριά τους, να κερδίζουν μάχες και τελικά να ανατρέπουν την εξουσία. Ταυτόχρονα, οι κυρίαρχες

τάξεις, μέσα στη βαθιά τους κρίση, παραδίδονται στον πανικό και την παράλυση. Και είναι ανίκανες να μάθουν και να εμπεδώσουν το παραμικρό συμπέρασμα.

Τι μας λέει πάνω-κάτω ο Μιέιβελ μέσα από την εξιστόρησή του; Οι από τα κάτω μπορούν, άπειρα καλύτερα από τους από πάνω, να πάρουν στα χέρια τους και να διευθύνουν τον κόσμο. Οι εκμεταλλευτές είναι καταδικασμένοι από την Ιστορία, δεν έχουν να προσφέρουν παρά κνούτο και αίμα στην ανθρωπότητα που παράγει τον πλούτο τους. Έτσι, διαβάζεις το βιβλίο του και αγανακτείς μαζί με τον συγγραφέα που το Σοβιέτ της Πετρούπολης το Φλεβάρη του 1917 στήριξε την Προσωρινή Κυβέρνηση αντί να πάρει το ίδιο την εξουσία.

Ο Μιέιβελ περιγράφει ιντριγκαριστικά τη λειτουργία του Σοβιέτ ως «οργανωμένο φρενοκομείο»: σου δίνει την αίσθηση μιας διαρκούς συνέλευσης κατάληψης, όπου όμως όλα λειτουργούν με πολύ υψηλότερο πυρετό. Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενοι της Πετρούπολης και όλης της χώρας προσφεύγουν σ' αυτή τη συνέλευση για να λύσουν τα προβλήματά τους, από τα πιο μικρά και στοιχειώδη έως τα πιο σημαντικά και καίρια.

Ιδιαίτερα η σκηνή του βιβλίου, τον Μάη 1917, όταν κάνει την είσοδό του στο Σοβιέτ της Πετρούπολης ο Τρότσκι, και παίρνει το λόγο για να χαιρετίσει τους αντιπροσώπους, είναι εμπνευσμένη και πολύ δυνατή και σίγουρα θα αποτελεί πρόσκληση για κάθε σκηνοθέτη/ίδα του σινεμά να καταφέρει να την αποδώσει σε φιλμ. Ή το πέρασμα των ναυτών της Κρονστάνδης πάνω σε μια αποβάθρα της Πετρούπολης μπροστά από τη σοσιαλεπαναστάτρια Μαρία Σπυριδόνοβα. Κλείνεις για λίγο τις σελίδες του βιβλίου κι έχεις την αίσθηση πως αυτές τις σκηνές τις έζησες και συ, πως ήσουν μπροστά στη συνεδρίαση και βίωσες τον σεισμό που έφερε μαζί του ο Τρότσκι ή πως ένιωσες και συ την πονεμένη έκφραση της Σπυριδόνοβα που αγνόησαν οι ναύτες.

Ο Λένιν και τα τρένα

Όμως ένας είναι ο πρωταγωνιστής των γεγονότων που ο Μιέιβελ

λατρεύει και αναδεικνύει: τον φωτίζει ως χαρακτήρα ανθρώπινο, κάποτε ευάλωτο, συχνά μεγαλοφυή – ακόμα και όταν κάνει σημαντικά λάθη – και πάντοτε οικείο. ο Λένιν είναι ο ήρωας του συγγραφέα αλλά και της Επανάστασης του 1917. Και είναι ένας Λένιν που δεν μπορείς να μην τον αγαπήσεις.

Σε κάποια σκηνή του βιβλίου ο Λένιν είναι μεταμφιεσμένος για να μη συλληφθεί, γεμάτος γάζες στο πρόσωπο, και παριστάνει τον καλοστεκούμενο γλεντζέ που γυρνά σπίτι του από το νοσοκομείο μετά από ατύχημα. Δίπλα του ένας Φιλανδός αστυνομικός με πολιτικά, σύντροφος, που είναι ο σωματοφύλακάς του και προσπαθεί να εξασφαλίσει πως ο Λένιν θα φτάσει σώος στο νέο κρησφύγετό του. Ανεβαίνουν στο τραμ για να φτάσουν γρήγορα, όμως ο Λένιν δεν αντέχει να μην παρασυρθεί σε παθιασμένη πολιτική συζήτηση με την εισπρακτόρισσα του τραμ όταν διαπιστώνει πως είναι αριστερή, προς τρομερή απελπισία του Φιλανδού συντρόφου.

Σε πολλές σκηνές του βιβλίου ο Λένιν είναι εξαιρετικά οργισμένος με τον Κάμενεφ, βασικό στέλεχος των μπολσεβίκων και διακεκριμένο διανοούμενο, που συνεχώς διστάζει, αναβάλλει και αντιτίθεται στην κατάληψη της εξουσίας, επειδή φοβάται πανωλεθρία. Ο Λένιν τον Οκτώβρη θα ζητήσει τη διαγραφή του Κάμενεφ από το κόμμα επειδή εξέθεσε δημόσια στον Τύπο το σχέδιο και την ημερομηνία της μπολσεβίκικης εξέγερσης, αλλά θα μειοψηφήσει. Όμως, όταν ο Κερένσκι θα ανατραπεί από τα Σοβιέτ, οι μπολσεβίκοι θα έχουν σχηματίσει κυβέρνηση και τα πράγματα θα έχουν πάρει το δρόμο τους, ο Λένιν –ανακουφισμένος- δεν θα κρατήσει καμιά κακία στον Κάμενεφ. Και όταν αυτός θα γκρινιάξει σε μια συνεδρίαση πως οι μπολσεβίκοι δεν θα κρατήσουν ούτε δύο εβδομάδες την εξουσία, ο Λένιν θα του απαντήσει ζωηρός, ευτυχισμένος και με τρυφερή διάθεση: «Δεν πειράζει, εδώ μαζί μας θα είσαι σε δύο χρόνια, και θα μας λες πως δεν θα μπορέσουμε να μείνουμε στην εξουσία πάνω από δύο χρόνια».

Στο κομμάτι του αναγνωστικού κοινού της Επαναστατικής Αριστεράς που είναι ήδη εξοικειωμένο με τα κλασικά έργα για την Οκτωβριανή Επανάσταση, το «Δέκα μέρες που συγκλόνησαν τον κόσμο» του Τζων Ρηντ, το «Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης» του

Τρότσκι, το «Ιστορία της Σοβιετικής Ένωσης» του Καρ κλπ. ο Μιέιβελ δεν θα φανεί καθόλου βαρετός και προβλέψιμος. Παρόλο που ο Μιέιβελ αφηγείται την ίδια ιστορία και ολοφάνερα παίρνει υπόψη του αυτά τα έργα, δεν αντιγράφει. Συνθέτει, ελέγχει - με ιδιαίτερα μάλιστα αυστηρό τρόπο τον Τρότσκι - και προσπαθεί να απαντήσει σε ερωτήματα. Έτσι, για παράδειγμα, επαναλαμβάνει μια λαμπρή σκηνή του Τζων Ρηντ από τις στιγμές της κατάληψης της εξουσίας από τους μπολσεβίκους: Οι φιλελεύθεροι αστοί και διανοούμενοι της Πετρούπολης σχηματίζουν μια πορεία στους δρόμους της πόλης για να μεταφέρουν ψωμί και ζεστά λουκάνικα στους πολιορκημένους των Χειμερινών Ανακτόρων. Όμως, τους σταματά μια δράκα επαναστατημένων φαντάρων και ναυτών. Ο Μιέιβελ στέκεται σε μια απορία του Τζων Ρηντ: Για ποιο λόγο οι καλοστεκούμενοι αστοί βρίζουν σε αυτή τη σκηνή τους μπολσεβίκους αποκαλώντας τους «κλειδούχους»; Ποιο νόημα και ποια σηματοδότηση είχε αυτή η λέξη για τους ευκατάστατους, αλλά και αντίστοιχα για τους καταπιεσμένους;

Και μια ασήμαντη φαινομενικά λεπτομέρεια της αφήγησης του Ρηντ γίνεται αφορμή για τον Μιέιβελ να ξεδιπλώσει το ταλέντο του στις επόμενες σελίδες που ξεκινούν σαν έρευνα πάνω στη σημασία μιας λέξης για να καταλήξουν σε μια εξαίσιια σύλληψη, όπου ο συγγραφέας μας συναντά το άλλο τρομερό παιδί και βιογράφο του Λένιν, τον Lars Lih: Τα τρένα ως ιδεώδης μεταφορά των καμπών της ρώσικης επανάστασης (Μιέιβελ), αλλά και των κρίσιμων στιγμών της ζωής του Λένιν (Lars Lih). Παραθέτουμε επί λέξει το απόσπασμα, για να δώσουμε ένα δείγμα γραφής του Μιέιβελ:

«Η επανάσταση του 1917 είναι μια επανάσταση τρένων. Η Ιστορία προχωρεί με κλαγγές από κρύο μέταλλο. Το τροχήλατο παλάτι του Τσάρου, που παραμερίστηκε στις βοηθητικές γραμμές στον αιώνα τον άπαντα. το σφραγισμένο, χωρίς πατρίδα, τρένο του Λένιν. η ταχεία των Γκουτσκώφ και Σούλγκιν που με τα πηγαινέλα της οδήγησε στην παραίτηση του Τσάρου. τα τρένα που διέσχιζαν τη Ρωσία γεμάτα λιποτάκτες. η μηχανή που τροφοδοτούσε ο θερμαστής «Κονσταντίν Πέτροβιτς Ιβάνοφ», ο Λένιν με περούκα που φτυάριζε με ζήλο το κάρβουνο. Και έμελε να έρθουν κι άλλα, πολλά άλλα τρένα: το τεθωρακισμένο τρένο του Τρότσκι, τα τρένα της προπαγάνδας του Κόκκινου Στρατού, τα μεταγωγικά τρένα του

Εμφυλίου Πολέμου. Τρένα που караδοκούν, τρένα που τρέχουν τρελά μέσα απ' τα δάση, τρένα που βγαίνουν μέσα από το σκοτάδι.

Οι επαναστάσεις, είπε ο Μαρξ, είναι οι ατμομηχανές της Ιστορίας. «Βάλε την ατμομηχανή να τρέχει όσο πιο γρήγορα γίνεται» παρότρυνε τον ίδιο του τον εαυτό ο Λένιν, σε ένα προσωπικό του σημείωμα, λίγες εβδομάδες μετά τον Οκτώβρη, «και φρόντισε να παραμείνεις στις σιδηροτροχιές».

Αλλά πώς να φροντίσεις να παραμείνει εκεί αν υπάρχει ένας μόνο δρόμος, μια γραμμή, και αυτή είναι μπλοκαρισμένη;

«Έχω πάει εκεί όπου δεν ήθελες να πάω»

Ο Μπρεχτ έγραφε πως η κοινωνία και η πάλη των τάξεων μοιάζουν με ένα τεράστιο πειραματικό εργαστήριο. Αλλά για να μπορεί κανείς να αντλήσει διδάγματα σ' αυτό τον χώρο δεν αρκεί απλώς να βρίσκεται εκεί. Πρέπει να έχει εποπτική εικόνα της κάθε διαδικασίας. «Κανένα ποντίκι δεν έμαθε ποτέ βιολογία μέσα στο εργαστήριο» ήταν η αποστροφή του.

Ισχυριζόμαστε πως ο αναγνώστης και η αναγνώστρια, που θα διαβάσει τον «Οκτώβρη» του Μιέιβελ, θα περάσει απολαυστικές στιγμές. Αλλά θα μάθει και πολλά για την επιστήμη και την τέχνη της εξέγερσης: για το ότι ο κόσμος αλλάζει με τη δράση των ταπεινών, αυτών που σε «κανονικές» συνθήκες είναι τα υποζύγια της Ιστορίας. Θα μάθει πως οι πραγματικά άξιοι ηγέτες του λαού είναι όσοι -και όσες- μεταμορφώνουν τους πόθους για απελευθέρωση σε πολιτικό πρόγραμμα και την αποφασιστικότητα αλλά και την πονηριά των πρωτοπόρων σε μέθοδο πάλης.

Και όταν επιτέλους συμβαίνει αυτό, οι εκμεταλλευτές καταλήγουν να γίνονται τα ποντίκια του εργαστηρίου της Ιστορίας, που είναι ανίκανα να μάθουν το παραμικρό και που τους μέλλεται μονάχα ο χαμός τους.



□ Αναφορά σε μεταμφίεση του Λένιν σε θερμαστή ατμομηχανής προκειμένου να ταξιδέψει παράνομα για να μη συλληφθεί, όπου, παίρνοντας στα ζεστά το ρόλο του, δεν σταματούσε να τροφοδοτεί με κάρβουνο τη μηχανή, κάνοντας το τρένο να τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

² Έτσι έγραφε ο Λένιν στο σημείωμα που άφησε στη σπιτονοικοκυρά του φεύγοντας για να πάει στο Σμόλνι, την έδρα του Σοβιέτ της Πετρούπολης, για να διευθύνει την επανάσταση του Οκτώβρη.

**Η απειλητική σκιά του Σαλβίνι
πάνω από την Ιταλία και την
Ευρώπη!**

Η Λέγκα ήδη πρώτο κόμμα στην Ιταλία...

Του Γιώργου Μητραλιά



Λίγες μέρες στο υπουργείο Εσωτερικών της Ιταλίας ήταν αρκετές στον Ματέο Σαλβίνι για να φέρει τα πάνω κάτω στην Ευρώπη και να επαληθεύσει τις πιο απαισιόδοξες προβέψεις μας: Ο θριαμβευτής των ιταλικών εκλογών που ήταν ο Σαλβίνι, σίγουρα θα

εκμεταλλευόταν το πλεονέκτημά του για να μαδήσει όχι μόνο τον Μπερλουσκόνι αλλά επίσης και κυρίως τον κυβερνητικό του εταίρο, το Κίνημα Πέντε Αστέρων! Και με τη φόρα που είχε, αναπόφευκτα θα επωφελείτο από τις περιστάσεις για να αλλάξει τα δεδομένα υπέρ της ρατσιστικής και νοσταλγικής άλλων εποχών ακροδεξιάς όχι μόνο στην Ιταλία, αλλά και στην Ευρώπη!

Ας αρχίσουμε από τα “κατορθώματα” του Σαλβίνι και της Λέγκα του στην ίδια την Ιταλία. Όλες οι τελευταίες δημοσκοπήσεις - αλλά και τα αποτελέσματα τοπικών εκλογών- συμφωνούν ότι η Λέγκα εκτοξεύεται στα ύψη σε χρόνο ρεκόρ ενώ τα Πέντε Αστέρια υποχωρούν συνεχώς σε βαθμό που οι πιο πρόσφατες σφυγμομετρήσεις δίνουν για πρώτη φορά τη Λέγκα να προηγείται του Κινήματος Πέντε Αστέρων και να είναι επικεφαλής των προτιμήσεων των Ιταλών πολιτών! Πρόκειται για ένα επίτευγμα διαστάσεων που αξίζει να σκύψουμε πάνω του καθώς το να περνάει η Λέγκα μέσα σε μόλις τρεις μήνες από το ήδη θριαμβευτικό 17,4% των εκλογών στο 29% ή 30% των τελευταίων δημοσκοπήσεων, συνιστά ένα γεγονός ιστορικής σημασίας που προοιωνίζεται προσεχείς ανατροπές του ιταλικού πολιτικού τοπίου!...

Πράγματι, ο σχεδόν διπλασιασμός της επιρροής της Λέγκα του Σαλβίνι μετά από τις εκλογές, προστιθέμενη εξάλλου στο σχεδόν τετραπλασιασμό (!) του εκλογικού της αποτελέσματος, είναι χαρακτηριστικό μιας κοινωνίας σε αναβρασμό, στην οποία σημειώνονται τεράστιες μετακινήσεις πληθυσμών από το ένα στο άλλο άκρο του πολιτικού χάρτη. Και στην παρούσα περίπτωση της Λέγκα του Σαλβίνι, όλες οι έρευνες συμφωνούν ότι αυτό το κόμμα κερδίζει υποστηρικτές που προέρχονται όχι μόνο από την πρώην σύμμαχό του Forza Italia (του Μπερλουσκόνι), αλλά από παντού, συμπεριλαμβανομένου του Κινήματος Πέντε Αστέρων καθώς και από τους πολυάριθμους πρώην αριστερούς που είχαν απόσχει από τις τελευταίες εκλογές! Πρόκειται για **ένα πραγματικό τσουνάμι και, δυστυχώς, όλα δείχνουν ότι αυτό θα συνεχιστεί ή και θα διευρυνθεί**, προκαλώντας έναν αληθινό πολιτικό σεισμό όχι μόνο στην Ιταλία αλλά και στην Ευρώπη!



Οι ίδιες έρευνες συμφωνούν αποδίδοντας τους θριάμβους της Λέγκα στον ηγέτη της Ματέο Σαλβίνι και στις αλληπάλληλες ρατσιστικές εκρήξεις του. Η τελευταία από αυτές είναι εξάλλου ιδιαίτερα αποκαλυπτική των

πραγματικών προθέσεων του Σαλβίνι, που κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει ότι κρύβει τα σχέδιά του. Τασσομένος υπέρ της απογραφής (και άρα, του φακελώματος) των Ρομά, πράγμα που δίκαια καταγγέλλθηκε ως αναβίωση των ρατσιστικών νόμων (**Leggi Razziali**) του φασιστικού καθεστώτος το 1938, ο Σαλβίνι ξέρει προκαταβολικά ότι πετυχαίνει με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια. Γιατί; Επειδή υποχρεώνει τους πάντες, και πριν από όλους τους κυβερνητικούς του εταίρους, να παίξουν στο δικό του γήπεδο. Και επίσης, επειδή είναι τώρα χρόνια που ο Σαλβίνι κάνει ατιμώρητα καριέρα με τις ρατσιστικές του προκλήσεις ενάντια στους Ρομά, τους οποίους αρέσκεται να συγκρίνει δημόσια με "αρουραίους", γεγονός που έχει οδηγήσει στο να **κάνει περίπου κοινά αποδεκτό αυτό το ρατσισμό, που αποκτά πλέον τις**

διαστάσεις ενός μαζικού φαινομένου. Συμπέρασμα: Ο Σαλβίνι προχωρά ακάθεκτος και, προς το παρόν, δεν υπάρχει κανείς που μπορεί να σταματήσει την ασυγκράτητη πορεία του προς την κορυφή -και όχι μόνο- της εξουσίας...

Όμως, υπάρχει και ακόμα χειρότερη συνέχεια: Ο Σαλβίνι επιβάλλει εφεξής τις επιλογές του όχι μόνο στην Ιταλία, αλλά και σχεδόν σε όλη την Ευρώπη. Τρανή απόδειξη η χιονοστιβάδα καταστροφικών αντιδράσεων που προκάλεσε από τη μια μέχρι την άλλη άκρη της ηπείρου μας, η άρνησή του να δεχτεί στην Ιταλία τους 630 μετανάστες του πλοίου Ακουάριους. Επωφελούμενος του γενικού κλίματος που έχει δημιουργήσει η άνοδος της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς αλλά και η ύπαρξη όλο και περισσότερων ρατσιστικών και ακραίων αντιδραστικών κυβερνήσεων στην Ευρώπη, ο Σαλβίνι μπορεί ήδη να περηφανευτεί ότι **επέβαλε ντε φάκτο την ημερήσια διάταξή του σε όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις** καθώς και ότι έχει φτάσει να απειλήσει άμεσα την ίδια τη καγκελάρια της Γερμανίας! Ο απολογισμός είναι εντυπωσιακός αλλά η συνέχεια προβλέπεται να είναι ακόμα χειρότερη μια και ο Σαλβίνι διαθέτει όλα τα ατού για να γίνει σύντομα το **σημείο αναφοράς αν όχι ο αναμφισβήτητος αρχηγός όλων των σκληρών ρατσιστών, αντικομμουνιστών, πογκρομιστών, σκοταδιστών και νεοφασιστών στην Ευρώπη!**



Συμπερασματικά, πρέπει να παραδεχτούμε ότι ενώ η μετεκλογική κατακόρυφη άνοδος του Σαλβίνι και του κόμματός του δεν μας εξέπληξε καθόλου καθώς την είχαμε προβλέψει σε άρθρο μας [1] που είχε γραφτεί

την επομένη των ιταλικών εκλογών, αυτό που ξεπέρασε όλους τους φόβους μας είναι η έκταση και η ταχύτητα αυτής της της ανόδου, δηλαδή ο σχεδόν διπλασιασμός της επιρροής της Λέγκα μέσα σε μόλις τρεις μήνες. Και αν αναφερόμαστε τώρα σε αυτό το προηγούμενο άρθρο μας, το κάνουμε για δύο λόγους: Κατ'αρχήν,

επειδή χαρακτηρίστηκε από κάποιους (στο εξωτερικό) ως υπερβολικά απαισιόδοξο ή ακόμα και εκτός πραγματικότητας μόνο και μόνο επειδή τόλμησε να ισχυριστεί πως πραγματική θριαμβεύτρια των ιταλικών εκλογών δεν ήταν το Κίνημα Πέντε Αστέρων που είχε συγκεντρώσει τον σαφώς μεγαλύτερο αριθμό ψήφων αλλά η Λέγκα του Σαλβίνι, αλλά και ότι ο Σαλβίνι θα έδειχνε σύντομα τα δόντια του και πέρα από την Ιταλία. Και κατόπιν, επειδή σε αυτό προειδοποιούσαμε ήδη ότι **τώρα “στην Ιταλία επωάζονται εξελίξεις που θα σημαδέψουν και τη δική μας ζωή εδώ στην Ελλάδα!”**.

Καθώς η διατύπωση επιδεχόταν διάφορες ερμηνείες, ας μας επιτραπεί να γίνουμε τώρα σαφέστεροι εξηγώντας τι εννοούσαμε και εννοούμε κάνοντας λόγο για παρούσες ιταλικές εξελίξεις “που θα σημαδέψουν και τη δική μας ζωή εδώ στην Ελλάδα”. Αναφερόμαστε προφανώς στην **έλξη που ασκεί ήδη ο Σαλβίνι στη χώρα μας**, και πιο συγκεκριμένα στη διάχυτη συμπάθεια, αν όχι κάτι παραπάνω, που του εκφράζει ακόμα και ένα καθόλου αμελητέο τμήμα της λεγόμενης ριζοσπαστικής αριστεράς, αποδίδοντάς του “αντισυστημικές”, “αντιμπεριαλιστικές”, “αντι-νεοφιλελεύθερες” και άλλες αρετές. Το φαινόμενο δεν είναι καινούργιο (με ανάλογη “συμπάθεια” αντιμετωπίστηκε και -ίσως- εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται ο Όρμπαν αλλά και ο Τραμπ) αλλά θα μπορούσε τώρα να πάρει μεγάλες διαστάσεις καθώς ο Σαλβίνι είναι κυβέρνηση και κάνει πια πράξη τις υποσχέσεις του. Θα προτιμούσαμε να μην είμαστε μάντης κακών και να μας διαψεύσουν οι εξελίξεις, αλλά ο κίνδυνος βγάζει πια μάτια για να μην μπορεί να αγνοηθεί: Ο φασίζων “αντισυστημικός” εθνικιστής, πογκρομιστής και ακραίος ρατσιστής Σαλβίνι και τα εμφυλιοπολεμικά του οράματα μπορούν να κάνει θραύση στη σημερινή ελληνική κοινωνία και, δυστυχώς, η ελληνική αριστερά δεν δείχνει ικανή να (τους) αντισταθεί αποτελεσματικά...



Κλείνουμε λοιπόν αυτό το άρθρο όπως αρχίζαμε το προηγούμενο, με την απλή επισήμανση ότι, μετά από τις τελευταίες εξελίξεις, οι παρακάτω εισαγωγικές προειδοποιήσεις φαίνονται τώρα πολύ λιγότερο “υπερβολικές”, “κινδυνολογικές” και “εξωπραγματικές” από ό,τι

ίσως φαίνονταν πριν από τρεις μήνες: ***“Μέρες του 1922; Όχι ακόμα αλλά η Ιταλία είναι πια σε καλό δρόμο για να “γιορτάσει” σε τέσσερα χρόνια την εκατοστή επέτειο της ανόδου του Μουσολίνι και του φασιστικού του κινήματος στην εξουσία με ένα καθεστώς που θα του μοιάζει -σχεδόν- σαν δυο σταγόνες νερό!”***...

Σημείωση

1. Βλέπε το άρθρο μας “Μια ιταλική τραγωδία από τα παλιά – Η Λέγκα του Σαλβίνι θριαμβεύτρια των ιταλικών εκλογών” (<https://www.contra-xreos.gr/-arthra/1294-italiki-tragodia.html>) στο οποίο εξηγείται το πώς και το γιατί των εφιαλτικών επιτυχιών του τρομερά επικίνδυνου Ματέο Σαλβίνι.

Πηγή: www.contra-xreos.gr

«Σε τούτα δω τα μάρμαρα αν δεν το επιτρέψουμε με τη σιωπή μας, κακιά σκουριά δεν

πιάνει» Ή μήπως «πιάνει»;

Η Ακαδημία Πλάτωνα, -Μπίθουλας στις ιστορίες για την παλιά Αθήνα λόγω των λιμναζόντων υδάτων του Κηφισού- αν και απέχει μόλις λίγα λεπτά από το κέντρο της Αθήνας είναι από τις πιο υποβαθμισμένες γειτονιές της επειδή είναι ξεχασμένη εδώ και χρόνια (πλην των εκλογικών περιόδων) από τοπικούς και κυβερνητικούς «άρχοντες». Είναι όμως μια γειτονιά που αγαπάμε και φροντίζουμε (οι κάτοικοί της και όχι μόνο...). Μια γειτονιά ζωντανή, με ανθρώπους του μεροκάματου και της αλληλεγγύης, που ξέρει να αντιστέκεται και να διεκδικεί. Μια γειτονιά συνυφασμένη με την ιστορική διαδρομή της, που στην αρχαιότητα πήρε το όνομά της από τον τοπικό ήρωα Ακάδημο, ο οποίος θεωρούνταν ο πρώτος οικιστής της περιοχής.

Την περιοχή αυτή διάλεξε ο Πλάτωνας για να ιδρύσει φιλοσοφική σχολή τον 4ο αιώνα π.Χ. και αυτά τα ερείπια αναζήτησαν και οι πρώτοι ανασκαφείς. Το 1929 ο Αιγυπτιώτης αρχιτέκτονας Παναγιώτης Αριστόφρων διέθεσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στην Ακαδημία Αθηνών για την απαλλοτρίωση οικοπέδων της περιοχής, ώστε να αρχίσουν ανασκαφές που διήρκεσαν έως το 1939, οπότε ανακαλύφθηκαν το Γυμνάσιο, τμήματα από το Ιππάρχειον Τείχος και αρκετοί τάφοι. Από το 1955 έως το 1963 ο αρχαιολόγος Φοίβος Σταυρόπουλος διεξήγαγε νέες ανασκαφές, στις οποίες βρέθηκαν η Οικία του Ακάδημου και τα θεμέλια οικίας της πρωτοελλαδικής περιόδου (2300-2200 π.Χ.), την οποία ονόμασε Ιερά Οικία.

Την περιοχή αυτή έβαλε στο μάτι και η Artume, παρακλάδι του αμερικανικού οίκου Black Rock για να χτίσει στο χώρο του πρώην εργοστασίου Μουζάκη ένα mall τεραστίων διαστάσεων, ονομάζοντάς το με θράσος Academy Gardens. Εδώ και μια δεκαετία -μαζί με κυβερνήσεις, τοπικούς άρχοντες και παρατρεχάμενα παπαγαλάκια-δρομολογεί μεθοδικά και ύπουλα ένα έγκλημα στη γειτονιά μας. Ένα έγκλημα σε βάρος της εικόνας και της καθημερινής ζωής της περιοχής, σε βάρος των κατοίκων της (και όχι μόνο), σε βάρος

του πολιτισμού και της ιστορίας του τόπου μας. Το εν λόγω έγκλημα –στους κυβερνητικούς και άλλους κύκλους ονομάζεται επένδυση– πλασάρεται ως ένας «πολυχώρος διασκέδασης και πολιτισμού» που θα... «αναδείξει τις αρχαιότητες και θα φέρει ανάπτυξη στην περιοχή».



Γείτονα, συμπολίτη, φίλε και φίλη,

Αλήθεια, για να αναδειχθούν οι αρχαιότητες χρειάζονται 55.000m² μπετό και 300 εκατομμύρια «επένδυση» που ...η Artume ακόμη την ψάχνει; Προφανώς όχι. Θέλουν απλά να «χρυσώσουν το χάπι» για να το καταπιούμε και να σταματήσουμε να αντιδρούμε στα σχέδιά τους, ώστε να καπηλευτούν ανενόχλητοι το χώρο, την ιστορία και τον πολιτισμό του, χρησιμοποιώντας τα ως «αυλή» του Academy Gardens. Αδιαφορούν για τις τεράστιες, μη αναστρέψιμες επιπτώσεις που θα επιφέρει το mall -τώρα και στο μέλλον- στην καθημερινή ζωή, το περιβάλλον, την οικονομία της ευρύτερης περιοχής και κάνουν αυτό που ξέρουν καλά: σαρώνουν τα πάντα, εξαγοράζουν, καταστρέφουν, παραμυθιάζουν, με μοναδικό σκοπό το κέρδος τους.

Σε μια πόλη που γίνεται ολοένα και πιο επιθετική στις

ανθρώπινες ανάγκες, σε μια γειτονιά που περιτριγυρίζεται από τα τσιμέντα της Λένορμαν, τη βουή του Κηφισού, τα μεγαθήρια του ΟΠΑΠ και του RIVER WEST έχουμε τη χαρά της ελεύθερης πρόσβασης σε μια πράσινη όαση που προσφέρει ηρεμία και χαλάρωση, που ζωντανεύει από συλλογικά γλέντια, από παιδικά πάρτι, από χαρά και παιχνίδια στο γρασίδι, από ιστορικούς περιπάτους, από συναυλίες και μουσικές, από δρώμενα πέρα από τη λογική του κέρδους και του «εισιτήριου» και δεν σκοπεύουμε να την παραδώσουμε βορά στα χέρια των επιτήδειων.

Σε μια γειτονιά που το 2018 (!) δεν έχει εφαρμοστεί κανένα σχέδιο πόλης, σε μια γειτονιά που ταλανίζεται δεκαετίες τώρα από αδιάνοικτους δρόμους, από ένα ελλιπέστατο δίκτυο αποχέτευσης, από ανύπαρκτο δίκτυο αποστράγγισης όμβριων υδάτων, ένα τέτοιο μεγαθήριο μόνο επιπλέον προβλήματα μπορεί να φέρει. Δίπλα στο χώρο που σχεδιάζεται το mall (στο πρώην οικόπεδο Μουζάκη) περνάει το ρέμα του Προφήτη Δανιήλ. Σύμφωνα με το σχέδιο του Academy Gardens, «...το κτίριο βυθίζεται κατά 1,5m περίπου από τη σημερινή στάθμη του οικοπέδου και έτσι η στάθμη του τελευταίου επιπέδου του, θα είναι στα 19m στους υπόγειους ορόφους όπου θα εγκατασταθούν οι χώροι αποθηκών, βοηθητικών εγκαταστάσεων και στάθμευσης των οχημάτων» (πηγή: Athens University of Economics and Business). Θα χτίσουν δηλαδή, επτά ορόφους κάτω από τη γη! Ποιές θα είναι οι επιπτώσεις στα υπόγεια νερά και τα καταχωμένα ρέματα του Κηφισού; Οι πρόσφατες καταστροφές στη Μάνδρα αλλά και οι παλαιότερες πλημμύρες στα Σεπόλια και την Ακαδημία Πλάτωνα μας θέτουν προ των ευθυνών μας: θα αντιδράσουμε τώρα, ή θα περιμένουμε να θρηνήσουμε θύματα και κατόπιν εορτής να ψάχνουμε τους «υπεύθυνους» χαζεύοντας στην τηλεόραση τα παπαγαλάκια και τους «αρμόδιους» να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα; Οι τεράστιοι κυκλοφοριακοί φόρτοι που θα φέρει μαζί του το Mall (υπολογίζουν σε 25.000 επισκέπτες ημερησίως) θα επιβαρύνουν δραματικά τον ήδη φορτισμένο κόμβο Λένορμαν & Κηφισού. Μπορούμε όλοι να φανταστούμε πόσο ακόμη θα δυσκολέψουν, τόσο η μετακίνηση χιλιάδων εργαζόμενων και κατοίκων στις γειτονιές μας και το Περιστέρι, όσο και η

καθημερινότητα στην άμεση περιοχή, με την ανεξέλεγκτη στάθμευση και την ολοήμερη πυκνή διέλευση αυτοκινήτων από το στενό τοπικό δίκτυο. Το φαραωνικών διαστάσεων mall, που ξεκινάει από τα 21m στην πλευρά της Ιούς / Αντιγόνης / Κηφισού για να φτάσει στο ύψος των 18m στο διατηρητέο βιομηχανικό συγκρότημα «Λαναρά» (ύψους 12m) θα καταπιεί στην κυριολεξία τη γειτονιά, βιάζοντας τον αρχαιολογικό χώρο και την ευρύτερη περιοχή του πάρκου της Ακαδημίας Πλάτωνα. Σε μια γειτονιά όπου οι πολυκατοικίες φτάνουν το πολύ τα 12m, μπορεί να σκεφτεί κανείς τις επιπτώσεις από τον τσιμεντένιο όγκο των 21m που θέλουν να ορθώσουν; Μπορεί να είναι αναβάθμιση για τις κατοικίες το τσιμεντένιο τοίχος που θα ορθώνεται απέναντί τους; Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους: ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΟΥ ACADEMY GARDENS εμπορικά καταστήματα: 34.000 τμ χώροι εστίασης: 8.000 τμ χώροι πολιτισμού και διασκέδασης: 5.000 τμ αποθήκες: 7.000 τμ υπαίθριοι χώροι και πράσινο: 6.000 τμ

Η ανάπτυξη έρχεται... Σσςς! Ας δούμε και ποιος τη φέρνει!

Η Artume sa, είναι μια offshore (άρα αφορολόγητη) εταιρία ανάπτυξης κινητής και ακίνητης περιουσίας με έδρα το Λουξεμβούργο και μετοχικό κεφάλαιο μόλις 60.000€. Λειτουργεί για λογαριασμό του επενδυτικού fund MGPA της Macquarie Group – παραρτήματος του πολυεθνικού κολοσσού διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων Blackrock που έχει εμπλακεί από το χρηματοπιστωτικό κραχ του 2009 στις ΗΠΑ, μέχρι τα ελληνικά «κόκκινα δάνεια». Η Artume sa, λέει πως θα ρίξει στην επένδυση κάπου 300 εκατομμύρια € για λογαριασμό του προαναφερόμενου fund. Απαιτεί μάλιστα, να μη γίνει άλλη επένδυση σε ακτίνα 5 χιλιομέτρων από την περιοχή! Σύμφωνα όμως με πρόσφατα δημοσιεύματα, -παρότι εδώ και μια δεκαετία έχει χρησιμοποιήσει όλα, κυριολεκτικά, τα μέσα ώστε να πάρει το οικόπεδο Μουζάκη και να υπογράψει μνημόνια συνεργασίας με κυβερνήσεις και το δήμο Αθήνας- ακόμη ... ψάχνει επενδυτές (δηλαδή άλλους να βάλουν τα λεφτά) για την επένδυση των 300 εκατομμυρίων που προπαγανδίζει! Επίσης, εδώ και αρκετά χρόνια δεν πληρώνει φόρο ακινήτων (μέχρι που ήρθε

σε συμβιβασμό με την Εφορία) ενώ για την περίοδο 2014-2016 υποβάλλει μηδενική δήλωση ΕΝΦΙΑ, αποφεύγοντας την καταβολή 700.000€ στο ελληνικό δημόσιο! Αυτή λοιπόν η εταιρία ...τάζει 1.600 νέες θέσεις εργασίας όπως προπαγανδίζουν τα παπαγαλάκια της! Ποια είναι η πραγματικότητα; Σύμφωνα με μελέτη των εμπορικών συλλόγων της δυτικής Αθήνας, το Academy Gardens θα οδηγήσει σε απώλεια 6.000 θέσεων εργασίας!

Σήμερα λειτουργούν στην Ελλάδα 40 εμπορικά κέντρα κάθε είδους, συνολικής επιφάνειας 859.877m² , ενώ (με ορίζοντα ολοκλήρωσης τα επόμενα χρόνια), δρομολογούνται και νέα στο λεκανοπέδιο της Αττικής. Τα μεγαθήρια αυτά, βάζουν λουκέτο σε εκατοντάδες επιχειρήσεις και αφήνουν χιλιάδες εργαζόμενους στο δρόμο, πολύ περισσότερους από αυτούς που τάζουν ότι θα... προσλάβουν τα καταστήματα που θα... στεγαστούν σε αυτά. Όσο για τις συνθήκες εργασίας που υπόσχονται; Μισθοί πείνας, ανασφάλιστη εργασία και συνθήκες γαλέρας, χωρίς κανένα κρατικό έλεγχο από την πολιτεία. Είναι χαρακτηριστική η απάντηση του υπουργού Σταθάκη, σε συνέντευξή του στην Εφ. Συν. Ερώτηση: με ποιους τρόπους η Artume θα δεσμεύσει τις εμπορικές επιχειρήσεις στις οποίες θα ενοικιάσει χώρους για να κάνουν προσλήψεις κατοίκων από τις περιοχές που επιβαρύνει το mall, όπως αναφέρεται στο μνημόνιο συνεργασίας; Απάντηση υπουργού: Αυτό είναι ερώτημα που πρέπει να απευθυνθεί στην εταιρεία. Ουδέν σχόλιο... να δεις τι έρχεται μετά...

Η διεθνής εμπειρία

Δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα: Στη Λάρισα, στο εμπορικό κέντρο Pantheon Plaza, επιφάνειας 22.000m² (εγχείρημα της πορτογαλικής εταιρίας Sonae Sierra) από τα 120 μισθωμένα καταστήματα στην «έναρξη» της λειτουργίας του έχουν απομείνει μόλις δύο. Το Olympia Mall, που είχε χτιστεί στα όρια των νομών Τρικάλων-Καρδίτσας, στην κυριολεξία μέσα στα χωράφια, εδώ και 4 χρόνια παραμένει ερειπωμένο, σιδερένιο κουφάρι, έχοντας περάσει στα χέρια κυπριακής τράπεζας. Τα γιγαντιαία malls που συνόδευσαν για μισό αιώνα τον αμερικανικό

καταναλωτισμό, οδηγούνται πλέον σε αργό και επώδυνο θάνατο ενώ μαζί τους εξαφανίζονται και αρκετές από τις αυταπάτες και τους αστικούς μύθους που τα περιέβαλαν. Οι κατασκευαστικές εταιρίες αναζητούσαν φτηνές εκτάσεις γης όπου θα μπορούσαν να κερδοσκοπήσουν εκμεταλλευόμενες (και) ειδικά φορολογικά καθεστώτα. Σε αρκετές περιπτώσεις, το αν οι πελάτες θα μπορούσαν να φτάσουν στο mall ήταν δευτερεύουσας σημασίας για τους κατασκευαστές που ήδη εξασφάλιζαν κέρδη δεκάδων εκατομμυρίων από την κατασκευή και τη μεταπώληση. Σε πολλές περιπτώσεις, οι ιδιοκτήτες των malls νοικιάζουν τα καταστήματα σε εξευτελιστικές τιμές σε μικρά λογιστικά γραφεία και ιατρεία αν και πολύ συχνότερα οι εγκαταστάσεις μετατρέπονται σε μεγάλες αποθήκες. Κάποια χρόνια αργότερα... χάσκουν εγκαταλελειμμένα σαν νεκροταφεία ενός μικροαστικού καταναλωτισμού σε προχωρημένη φάση αποσύνθεσης. Το Dixie Square Mall, κατεδαφίστηκε το 2012 αφού παρέμεινε εγκαταλελειμμένο για τρεις δεκαετίες στη διάρκεια των οποίων είχε μετατραπεί σε μια τσιμεντένια ζούγκλα όπου σημειώνονταν βιασμοί και δολοφονίες ενώ έβρισκαν καταφύγιο άστεγοι και τοξικοεξαρτημένοι. Επιπλέον, στα malls της Δύσης και κυρίως των ΗΠΑ, δημιουργήθηκαν νέα είδη καταναλωτικής «πανίδας», όπως τα mall rats (ποντίκια των malls), δηλαδή ομάδες εφήβων που περνούν εκεί το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας τους! Αργότερα εμφανίστηκαν και οι mall walkers, δηλαδή άνθρωποι που γυμνάζονται περπατώντας ή τρέχοντας στους διαδρόμους και τις σκάλες των πολυκαταστημάτων! (πηγή: Άρης Χατζηστεφάνου, 11/03/2017, Εφημερίδα Συντακτών).

Γείτονα, συμπολίτη, φίλε και φίλη, Ίσως από τις απανωτές σφαλιάρες που τρώμε τα τελευταία χρόνια σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας, να έχουμε συνηθίσει τη θέση του ... καρπαζοεισπράκτορα. Ίσως -με την πλύση εγκεφάλου από ΜΜΕ και κυβερνώντες- να έχουμε πιστέψει κι εμείς οι ίδιοι ότι ο ρόλος μας σ' αυτή τη ζωή είναι να πληρώνουμε, να πληρώνουμε, να πληρώνουμε και την ίδια στιγμή να χρωστάμε, να χρωστάμε να χρωστάμε και να μας κατηγορούν κι από πάνω πως «μαζί τα φάγαμε»! Ίσως έχουμε ξεχάσει πως η εργασία είναι δικαίωμα και

όχι «ευεργεσία», πως ο ελεύθερος χρόνος δεν είναι πολυτέλεια αλλά βασική ανθρώπινη ανάγκη, πως οι ελεύθεροι χώροι δεν μας χαρίστηκαν αλλά κατακτήθηκαν και διαφυλάχτηκαν με συλλογικότητα, αλληλεγγύη και αγώνες. Ίσως ακόμη, να έχουμε αποδεχτεί πως η ζωή μας είναι τόσο αναλώσιμη που δεν της αξίζουν ούτε τα αυτονόητα: μια ανθρώπινη γειτονιά με υποδομές και ασφάλεια, με δημόσια σχολεία και πάρκα για τα παιδιά μας, με ανθρώπινες συνθήκες μετακίνησης και επικοινωνίας. Ίσως έχουμε βουλιάξει στην απογοήτευση πως μια ζωή θα είμαστε τα «πελατάκια» των εταιριών και τα «φορολογικά υποζύγια» του κράτους, πως δεν μπορούμε να αντισταθούμε και να αλλάξουμε το σκηνικό. Ίσως τέλος, να «μας βολεύει» και λίγο απλώς να γκρινιάζουμε και να σιχτιρίζουμε αντί να ανασκουμπωθούμε, να απλώσουμε το χέρι στο γείτονα, τον συμπολίτη, και να δούμε όλοι μαζί, τι θα κάνουμε... Ακόμη όμως κι αν είναι έτσι, αλήθεια, έχουμε το δικαίωμα να «κληροδοτήσουμε» αυτή την κατάσταση στα παιδιά μας και στις επόμενες γενιές; Γιατί αυτό που πάει να γίνει στην Ακαδημία Πλάτωνα, δεν είναι ένα αναστρέψιμο συμβάν. Είναι μια πολύπλευρη καταστροφή της περιοχής (σε οικονομικό, περιβαλλοντικό, οικιστικό επίπεδο) και ένα στυγνό ξεπούλημα της ιστορίας και του πολιτισμού μας στα συμφέροντα μιας πολυεθνικής, η οποία μάλιστα, την ίδια στιγμή που τάζει λαγούς με πετραχήλια, αρνείται να πληρώσει ΕΝΦΙΑ στο ελληνικό δημόσιο! Και τι να κάνουμε; Ας ξεκινήσουμε από το να πιστέψουμε εμείς οι ίδιοι πως αξίζουμε καλύτερη ζωή! Πως δε χρειάζεται να μένει κανείς στην Εκάλη για να απαιτεί υποδομές, πολιτισμό, εκπαίδευση, σεβασμό και αξιοπρέπεια εντέλει, ως πολίτης! Και κυρίως, ας κάνουμε την απογοήτευση οργή, την καθημερινή οπισθοχώρηση επίθεση, τη σιωπή μας βροντερή φωνή και να πούμε πως όχι, ούτε ξεπουλιούνται, ούτε αγοράζονται όλα σ' αυτό τον κόσμο!



Γείτονα, συμπολίτη, φίλε και φίλη,

Σε καλούμε να συζητήσουμε και να αγωνιστούμε γιατί η ανθρώπινη ζωή, η ιστορία και ο πολιτισμός ενός τόπου, δεν ανήκει ούτε στους τοπικούς άρχοντες, ούτε στην κεντρική πολιτεία ώστε να τα κάνουν «μνημόνια συνεργασίας» με τις εταιρίες. Ανήκουν στο λαό. Ανήκουν σ' εμάς! Ανήκουν σ' αυτούς που ήταν πριν από μας και σ' αυτούς που θα έρθουν! Το Πάρκο της Ακαδημίας Πλάτωνα είναι ζωή, αέρας και ελεύθερος δημόσιος χώρος. Είναι μια ζωντανή διαδρομή στο χρόνο και τον τόπο μας και είμαστε αποφασισμένοι να τον περιφρουρήσουμε από τα νύχια των τσαρλατάνων και να τον αναδείξουμε όπως του αξίζει. Θέλουμε την πραγματική αναβάθμιση του Αρχαιολογικού Χώρου, την προστασία και ανάδειξη της μεγάλης ιστορικής και πολιτιστικής του αξίας. Την ενοποίηση με το Δημόσιο Σήμα (Κεραμεικός) και τον Ίππιο Κολωνό. Την άμεση υλοποίηση των απαλλοτριώσεων για την κατοχύρωση του ορίου του απέναντι στις ορέξεις των "επενδυτών ακινήτων". Θέλουμε ένα Πάρκο ανοιχτό στους πολίτες και την καθημερινότητα των κατοίκων, που στάθηκαν οι μόνοι ικανοί να διατηρήσουν την ύπαρξή του. Θέλουμε την πραγματική αναβάθμιση των περιοχών κατοικίας, με εξασφάλιση όλων των απαραίτητων υποδομών (δρόμοι, αποχέτευση, αθλητικοί και ελεύθεροι χώροι, κοινωνικές λειτουργίες). Να θεσμοθετηθεί και υλοποιηθεί άμεσα η εγκεκριμένη μελέτη του δήμου Αθήνας "Πολεοδομική αναβάθμιση γειτονιάς Ακαδημίας Πλάτωνος". Θέλουμε το Μουσείο της Πόλης των Αθηνών. Αυτό θα φέρει την πραγματική ανάπτυξη για τους πολίτες της Αθήνας, για τους κατοίκους των

περιοχών μας, την ανάπτυξη για όλους και όχι για τα κέρδη μιας πολυεθνικής. Απαιτούμε πολεοδομική ανάπλαση -με επίκεντρο τον πολιτισμό και τη γνώση- της περιοχής του Βιομηχανικού Πάρκου (ΒΙΟΠΑ) που ερημώνει από την αποβιομηχάνιση, ενάντια στις κερδοσκοπικές επενδύσεις-φούσκες, που δεν καλύπτουν ούτε στο ελάχιστο τις ανάγκες για σταθερή εργασία. Ζητάμε στήριξη των μικρών επιχειρήσεων και την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας σε αυτές. Θέλουμε την πραγματική αναβάθμιση του Αρχαιολογικού Χώρου, θέλουμε ένα Πάρκο ανοιχτό στους πολίτες θέλουμε την πραγματική αναβάθμιση των περιοχών κατοικίας, θέλουμε το Μουσείο της Πόλης των Αθηνών. Απαιτούμε πολεοδομική ανάπλαση - με επίκεντρο τον πολιτισμό και τη γνώση-

Τώρα, πριν είναι πολύ αργά, πρέπει να απαιτήσουμε ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ να ανακληθεί άμεσα το σχέδιο ανέγερσης του Mall

Συντονιστικό Αγώνα για την αναβάθμιση των περιοχών μας ενάντια στο mall στην Ακαδημία Πλάτωνα

Να πάμε κόντρα στις βολής τη στιγμή

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε.



για το ΜΕΤΩΠΟ της εκπαιδευτικής ανασυγκρότησης και της κοινωνικής ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Ανακοίνωση για την 87η ΓΣ της ΔΟΕ – Κάλεσμα ενωτικής μετωπικής δράσης

Με την ολοκλήρωση των Γενικών Συνελεύσεων στους συλλόγους εκπαιδευτικών, που έγιναν μπροστά στην 87η ΓΣ της ΔΟΕ μέσα σε μια συγκυρία πυκνών και συγκλονιστικών εξελίξεων, το μαχόμενο εκπαιδευτικό κίνημα βρίσκεται απέναντι σε διαπιστώσεις, εκτιμήσεις και κρίσιμες αναγκαιότητες:

Η επίθεση στο χώρο της εκπαίδευσης από την Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εντείνεται. Το εκπαιδευτικό μνημόνιο που υλοποιείται με την καθοδήγηση κλιμακίων του ΟΟΣΑ, των διαρκών περικοπών, του 3θωρου, των συγχωνεύσεων, των μετακινήσεων και της μόνιμης αδιοριστίας, συρρικνώνει το δημόσιο σχολείο, χτυπά δραματικά τις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών και τα επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχιών.

Ο νόμος για τις νέες υποστηρικτικές δομές, που ψηφίστηκε πρόσφατα, αποτελεί καθοριστικό βήμα στην αντιδραστική αναδιάρθρωση της δημόσιας εκπαίδευσης. Υλοποιεί την κατεύθυνση της Αποκέντρωσης, της Αυτονομίας της σχολικής μονάδας και της Αξιολόγησης, των βασικών απαιτήσεων, δηλαδή, της ΕΕ και των εγχώριων δυνάμεων της αγοράς για δραστική μείωση των κρατικών δαπανών, συρρίκνωση των δομών και μείωση του εκπαιδευτικού

προσωπικού στο Δημόσιο σχολείο. Επιβάλλει κουλτούρα αξιολόγησης στους εκπαιδευτικούς, με στόχο την αποδοχή της ανεπίστρεπτης πορείας προς την ατομική αξιολόγησή τους, θεσμοθετεί νέες ιεραρχικές και συγκεντρωτικές δομές εποπτείας και ασφυχτικού ελέγχου για σχολεία και τους εκπαιδευτικούς (ΠΕ.ΚΕ.Σ, Κ.Ε.ΣΥ, ΚΕΑ), εισάγει τη λογική των διευθυντών-managers, την εσωτερική-εξωτερική αξιολόγηση και τη λογοδοσία των σχολείων.

Οι αγώνες του εκπαιδευτικού κινήματος και των αναπληρωτών για μαζικούς διορισμούς, που συγκλόνησαν φέτος την εκπαίδευση, έσπασαν το πέπλο της σιωπής, ανέδειξαν το ζήτημα σε όλη του την έκταση, κατέδειξαν τον εμπαιγμό από τα κούφια λόγια και τις δεσμεύσεις όλων των προηγούμενων χρόνων και υποχρέωσαν την κυβέρνηση να οργανώνει νέο γύρο μελλοντικών δεσμεύσεων και χρονοδιαγραμμάτων διορισμών, σε μια προσπάθεια εκτόνωσης αλλά και συμμόρφωσης του κινήματος στα σχέδια πολυδιάσπασης και εισαγωγής των προσοντολογίων. Επειδή, όμως, στο «μεσοπρόθεσμο πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής 2019-2022» που ανακοίνωσε η κυβέρνηση δεν προκύπτουν δαπάνες για προσλήψεις στην Παιδεία, μόνο η αποφασιστική συνέχιση και κλιμάκωση αυτών των αγώνων από ένα ρωμαλέο κίνημα όλης της εκπαίδευσης, κάτω από τις σημαίες των μαζικών διορισμών, του πτυχίου και της προϋπηρεσίας, είναι ικανή συνθήκη για να σπάσουμε το εμπάργκο των διορισμών, την ομηρία των νέων συναδέλφων και το φούντωμα της ελαστικής εργασίας.

Οι τελικές εξελίξεις και αποφάσεις της Κυβέρνησης για την Προσχολική Αγωγή συνιστούν ευθεία υπονόμευση της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής κι εκπαίδευσης, καθώς συντηρείται στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας το παράλληλο δίκτυο νηπιαγωγείων και παιδικών σταθμών, παραχωρείται η εφαρμογή εκπαιδευτικών διαδικασιών σε δομές και φορείς που δεν ανήκουν στο δημόσιο σχολείο, αναγορεύεται η τοπική αυτοδιοίκηση σε ρυθμιστή των θεμάτων παιδείας και δεν απομακρύνεται ως επιδίωξη η μετατροπή των νηπιαγωγείων και συνολικά της δημόσιας εκπαίδευσης, σε εμπορευματοποιημένη ζώνη, χώρο

κουπονιών- vouchers και τροφείων.

Η μνημονιακή λεηλασία στους μισθούς και τις συντάξεις, στη δημόσια περιουσία και τη λαϊκή κατοικία, η φοροεπιδρομή στα πληβειακά στρώματα, η ανεργία κι η κατεδάφιση των κοινωνικών αγαθών, αποτελούν στοιχεία μιας πολιτικής που συνεχίζεται αμείωτη για ένατη συνεχή χρονιά, ενώ η Κυβέρνηση του 3^{ου} και 4^{ου} Μνημονίου κάτω από τις υποκριτικές κορόνες για δήθεν έξοδο από τα μνημόνια, έδωσε πριν λίγες μέρες τη χαριστική βολή στην καθημαγμένη κοινωνία, για χάρη των δανειστών και της δ'αξιολόγησης, με νέα μέτρα άγριας λιτότητας 22 δις μέχρι το 2022 και δυσθεώρητα ματωμένα πλεονάσματα που φτάνουν μέχρι το 2060, δημιουργώντας συνθήκες κοινωνικής κόλασης.

Πυκνώνουν στην περιοχή μας τα σύννεφα του πολέμου από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τα νατοϊκά σχέδια, τον ανταγωνισμό του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του για τα κέρδη και τις ζώνες επιρροής. Υποδαυλίζεται ο εθνικισμός, σηκώνει κεφάλι ο φασισμός. Στόχος τους οι λαοί κι οι εργαζόμενοι, οι μόνοι που έχουν όφελος και μπορούν να βάλουν φρένο στα σχέδιά τους, με ένα αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό, φιλειρηνικό κίνημα αλληλεγγύης και φιλίας των λαών, κόντρα στην ΕΕ, το ΝΑΤΟ και τη δολοφονική τους σκακιέρα. Ο χώρος της μαχόμενης εκπαίδευσης οφείλει, πρώτο από όλα, να δράσει συντονισμένα, ενιαία και αποφασιστικά σε αυτό το κίνημα.

Μέτωπο για την ανατροπή – Μέτωπο απέναντι στον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό

Η απογοήτευση του κόσμου από τη διάψευση των ελπίδων και τη ματαίωση των αγώνων του είναι εμφανής στη δυσκολία ανάταξης του κινήματος – παρά την επίθεση που δέχεται. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, σηκώνει κεφάλι η αντιδραστική πλευρά του συνδικαλισμού, η συνδιαχείριση, η συνδιαλλαγή, η συναίνεση κι η υποταγή. Η επιτομή αυτής της πλευράς, που φτάνει μέχρι τα

όρια της ιδεολογικής ταύτισης με την εργοδοσία και τα συμφέροντά της είναι η περιβόητη «Κοινωνική Συμμαχία» της πλειοψηφίας των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και φιλοεργοδοτικών ενώσεων. Μία συμμαχία που στηρίχτηκε κι από τη ΔΟΕ, αποτελώντας πλέον τέτοια τομή στο συνδικαλιστικό κίνημα, που δημιουργεί κρίσιμες αναγκαιότητες ενωμένης δράσης των ριζοσπαστικών και ταξικών δυνάμεων ενάντια στον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Καταψηφίζουμε τα πεπραγμένα της ΔΟΕ στην 87^η ΓΣ, γιατί συντάχθηκε με τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, σφύριξε αδιάφορα απέναντι σε ιστορικές αναιρέσεις κατακτήσεων, όπως αυτό του δικαιώματος της απεργίας, έμεινε άφωνη απέναντι στην επαναφορά της αξιολόγησης, τη νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη του σχολείου και το νόμο για της δομές, δυσκόλεψε την ανάπτυξη των αγώνων για μαζικούς διορισμούς κηρύσσοντας, κάτω από πίεση μάλιστα, μόνο στάσεις εργασίας την ώρα που το κίνημα, τα πρωτοβάθμια σωματεία κι οι αναπληρωτές έδωσαν την Άνοιξη συγκλονιστικές μάχες κι αγώνες για σταθερή-μόνιμη δουλειά αμφισβητώντας τον κατακερματισμό και την κατηγοριοποίηση. Καταψηφίζουμε τα πεπραγμένα της ΔΟΕ, γιατί διαμόρφωσε την ατζέντα του φετινού συνεδρίου του κλάδου, αγνοώντας προκλητικά τα κρίσιμα θέματα που πλήττουν σφοδρά το δημόσιο σχολείο και τον εκπαιδευτικό, υψώνοντας λευκή σημαία συναίνεσης στον ΟΟΣΑ, την Κυβέρνηση και τη μνημονιακή αντιπολίτευση, συμβάλλοντας στον αγωνιστικό παροπλισμό του κλάδου στην πιο κρίσιμη συγκυρία.

Αντίθετα, «υπερψηφίζουμε» και στηρίζουμε τη συντονισμένη δράση των πρωτοβάθμιων συλλόγων, τις κινητοποιήσεις, τις καταλήψεις, τις συνελεύσεις αγώνα στις Διευθύνσεις, στις Περιφέρειες, στο Υπουργείο, στα σχολεία, στους δρόμους. Ως Πρωτοβουλία Ανεξάρτητων Εκπαιδευτικών, με δράση και ταυτότητα στο χώρο του ανεξάρτητου ταξικού συνδικαλισμού, πορευτήκαμε όλο το προηγούμενο διάστημα με ενωτική αντίληψη και πλαίσιο δράσης στο κίνημα και στους πρωτοβάθμιους συλλόγους, από τους οποίους ξέσπασαν τα μόνα αγωνιστικά γεγονότα που τάραξαν τα νερά στο χώρο της εκπαίδευσης. Την ίδια αντίληψη κατέθεσαν τα σχήματα της Πρωτοβουλίας στις ΓΣ των συλλόγων, την ίδια αντίληψη

κατέθεσαν συναγωνιστές και συναγωνίστριες που αναφέρονται στην Πρωτοβουλία σε ενωτικά σχήματα στα οποία συμμετέχουν σε όλη τη χώρα.

Θεωρούμε, όμως, ότι ο κατακερματισμός, η κομματική και παραταξιακή περιχαράκωση των αγωνιστικών δυνάμεων εξακολουθεί και σήμερα να αποτελεί τροχοπέδη για το κίνημα. Για αυτό προβάλλουμε και πάλι την ανάγκη συγκρότησης ενωτικού μετώπου των δυνάμεων του ριζοσπαστικού χώρου σε αντικυβερνητική, αντιμνημονιακή, ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση, καλώντας τις Παρεμβάσεις ΠΕ, αλλά και κάθε ανεξάρτητο σχήμα και αγωνιστή/στρια του ριζοσπαστικού χώρου, να χαράξουμε κοινό δρόμο σε μια τέτοια κατεύθυνση, να πάμε κόντρα στις βολής τη σιγή:

Διαμορφώνοντας μια μάχιμη και ενωτική πρόταση αγώνα μέσα στην 87^η ΓΣ, σε όλη τη γραμμή του μετώπου (Κοινωνική ληλασία, Αντιπολεμική δράση, Διορισμοί, Αξιολόγηση, αντιδραστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση, Προσχολική Αγωγή)

Συγκροτώντας το αγωνιστικό σχέδιο και το αγωνιστικό μπλοκ που θα εμπνεύσει τις μάχες το Σεπτέμβρη, για να μην περάσει η αξιολόγηση, η αυτοαξιολόγηση, οι περικοπές, η παρατεταμένη αδιοριστία, η ακύρωση της προϋπηρεσίας, τα προσοντολόγια κι η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης. Αλλά και ευρύτερα, οργανώνοντας τη συμβολή του εκπαιδευτικού κινήματος σε μια μαζική λαϊκή αντεπίθεση πραγματικών αγώνων σύγκρουσης με το μνημονιακό καθεστώς Κυβέρνησης- ΕΕ- ΔΝΤ και όλους όσοι το στηρίζουν.

Δίνοντας με το ίδιο αγωνιστικό-κινηματικό πλαίσιο μια πανελλαδικού χαρακτήρα ενωτική μετωπική μάχη ενάντια στον κυβερνητικό συνδικαλισμό-παλιό και νέο, σε όλη την κλίμακα των Υπηρεσιακών Συμβουλίων και τις εκλογές του φθινοπώρου στα ΚΥΣΠΕ, ΑΠΥΣΠΕ, ΠΥΣΠΕ

Διεκδικούμε ανυποχώρητα :

Μισθό αξιοπρεπή για ζωή αξιοβίωτη! Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, ξεπάγωμα του μισθολογίου, επαναφορά όλων των συντάξεων στα προ μνημονίου επίπεδα, αύξηση του αφορολόγητου στις 12.000€, κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των ΣΣΕ, **στο δρόμο για την αποκατάσταση όλων των εισοδηματικών απωλειών της τελευταίας οκταετίας, την άρση των φορολογικών επιβαρύνσεων, την ανατροπή των αντιασφαλιστικών νόμων και ρυθμίσεων.**

Ανατροπή του καθεστώτος της μνημονιακής λεηλασίας Κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Μη αναγνώριση και διαγραφή του χρέους, ακύρωση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, ρήξη και σύγκρουση με την ΕΕ και την ΟΝΕ. Επανάκτηση του κοινωνικού πλούτου, κοινωνικοποίηση των τραπεζών, επαναφορά σε δημόσια ιδιοκτησία όλων των επιχειρήσεων, δραστηριοτήτων και υποδομών κοινωνικής στρατηγικής και σημασίας. **Στήριξη όλων των δημόσιων κοινωνικών αγαθών.**

Κατάργηση του ΠΔ 79, των αντισυνταγματικών διατάξεων σε Ειδική αγωγή, Νηπιαγωγεία, Δημοτικά, Γυμνάσια, Λύκεια **και όλων των μνημονιακών περικοπών στη λειτουργία των σχολικών μονάδων.** Κανέναν αποκλεισμό μαθητών από όλες τις δομές της δημόσιας εκπαίδευσης. Ένταξη όλων των παιδιών προσφύγων και μεταναστών στο κανονικό πρόγραμμα των σχολείων. Κάλυψη όλων των αναγκών σε προσωπικό σε όλες τις δομές της εκπαίδευσης: Τμήματα ένταξης, Τάξεις Υποδοχής, Παράλληλη Στήριξη, με έναν εκπαιδευτικό για κάθε παιδί που την έχει ανάγκη. Να δοθούν οργανικές θέσεις για όλους τους εκπαιδευτικούς ειδικοτήτων στην Π.Ε. **Καμιά δεύτερη και τρίτη ανάθεση από τους συλλόγους διδασκόντων σε γνωστικά αντικείμενα ειδικοτήτων και στην Ειδική Αγωγή.**

Μαζικούς μόνιμους διορισμούς ΤΩΡΑ! Μόνιμο διορισμό όλων των αναπληρωτών όλων των ειδικοτήτων, που έχουν υπογράψει έστω και μια σύμβαση εργασίας στην εκπαίδευση. Πλήρη εργασιακά δικαιώματα αδειών, ασφάλισης, υγείας και περίθαλψης στους αναπληρωτές, ίδια με εκείνα των μόνιμων συναδέλφων. Άδειες μητρότητας, λοχείας και ανατροφής σε όλες τις αναπληρώτριες

συναδέλφους. Δωρεάν σίτιση και μετακίνηση, επίδομα στέγασης σε όλους τους αναπληρωτές που υπηρετούν μακριά από τον τόπο τους. Επίδομα ανεργίας για όλους τους μήνες της ανεργίας των αναπληρωτών.

Μόνιμους διορισμούς με βάση την προϋπηρεσία και το χρόνο λήψης πτυχίου. Όχι στα ελαστικά συστήματα πρόσληψης, όχι στο ν.3848 και στο προσοντολόγιο.

Ενιαίο δωδεκάχρονο δημόσιο δωρεάν σχολείο χωρίς φραγμούς κι αποκλεισμούς, δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή με δεκατετράχρονο σχεδιασμό της βασικής εκπαίδευσης. Κανένα παιδί 4-6 ετών έξω από το δημόσιο νηπιαγωγείο. Όχι στα voucher, την εμπορευματοποίηση των δήμων και την κερδοσκοπία των ιδιωτών. **Να ισχύσει από το Σεπτέμβρη σε όλη τη χώρα η δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή και εκπαίδευση.**

Γενναία χρηματοδότηση της εκπαίδευσης για κάλυψη όλων των πραγματικών αναγκών, σε εκπαιδευτικό προσωπικό, υποδομές και ανάγκες των σχολείων. Καμιά σύμπτυξη τμήματος, μείωση του αριθμού των αριθμών ανά τμήμα, 20 παιδιά στην τάξη, 15 παιδιά στην Α΄- Β΄ Δημοτικού και στο Νηπιαγωγείο. **Καμιά μετακίνηση μαθητή από τις τριμερείς επιτροπές του ΠΔ 79.**

Κατάργηση της αξιολόγησης κάθε είδους και κάθε μορφής και όλου του θεσμικού πλαισίου αναφοράς της. Δημοκρατικό σχολείο με **όλη την εξουσία στους συλλόγους διδασκόντων**, ξήλωμα όλου του μηχανισμού των αξιολογητών. **Να καταργηθεί ο νόμος για τις νεές δομές της εκπαίδευσης. Με απεργία-αποχή δε συμμετέχουμε σε καμιά αξιολογήση- αυτοαξιολόγηση εκπαιδευτικών, στελεχών εκπαίδευσης και σχολικής μονάδας.**

Αναλυτικά προγράμματα και βιβλία, νέα και σύγχρονα, που θα προάγουν την κριτική σκέψη, την ολόπλευρη γνώση και την κοινωνική χειραφέτηση. Κατάργηση των παρελάσεων και όλου του πλέγματος ιδεολογικού φρονηματισμού και θρησκευτικής επιβολής στην εκπαίδευση. Απόσυρση των ιδιωτών, των χορηγών, του ΟΟΣΑ και της εργαλειοθήκης του από το Δημόσιο σχολείο.